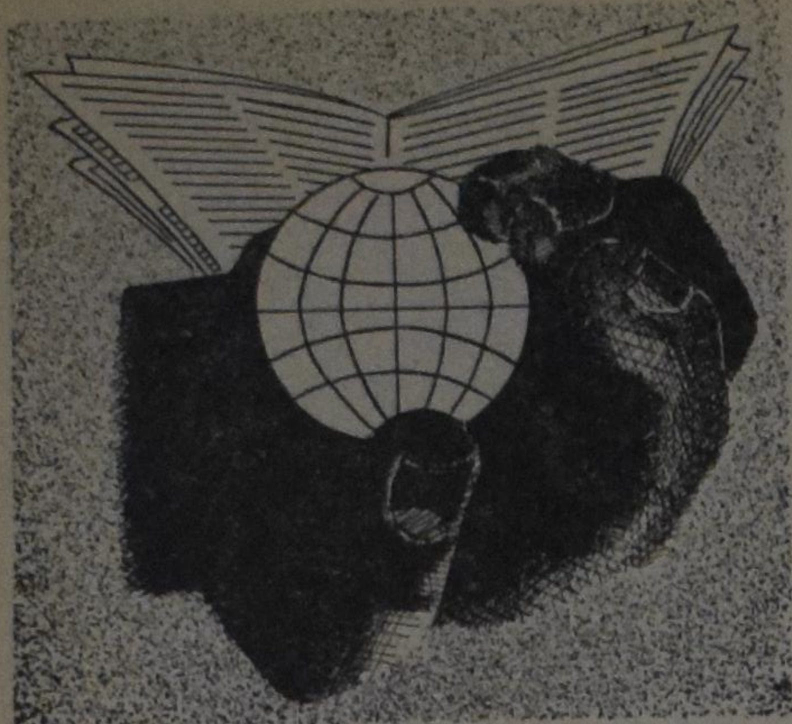
MAY 10, 1968 — No. 852 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

DUIZEND KILOMETER PER UUR ZONDER RAILS

Al sedert april 1959 werkt men in de Meidjo Universiteit (Hagoja, Japan) aan een projekt voor een trein welke ongeveer duizend kilometer per uur kan halen. Bij de laatst gehouden proef heeft een model van deze "Sonic Glider"-trein de snelheid van 920 kilometer behaald. Een normale trein kan maximaal ongeveer 300 kilometer per uur bereiken, daarna treden er snelheidsbeperkende faktoren op. De ontwerper van de "Sonic Glider", de Japanse professor H. Ozawa, is uitgegaan van het principe: de wielen niet onder de trein maar in de rails. De "Sonic Glider" heeft geen wielen. De "rollers" bevinden zich in de steunpilaren waarover de trein zich beweegt. Rails zijn komen te vervallen en de trein schiet van pilaar naar pilaar. Vallen kan de trein niet want de lengte van de trein is in overeenstemming met de afstanden tussen de steunpilaren. De trein beweegt zich voort als een projectiel, de voortstuwing bestaat uit straalmotoren. De trein beweegt zich als het ware half glijdend half vliegend over de rollers in de steupilaren. De besturing is uiteindelijk gedacht als automatisch door middel van een computer. Voor de "Glider" is een snelheid bereikbaar van uiteindelijk meer dan duizend kilometer. De tot nu toe ondernomen proeven wijzen op de praktische uitvoerbaarheid van de "Sonic Glider". De uiteindelijke "Glider" voor dagelijks gebruik door spoorwegen zal een lengte hebben van 220 meter en een doorsnede van zes meter. Duizend passagiers plus vrucht kunnen worden vervoerd. De ruimte tussen de steunpilaren zal 100 meter bedragen. De thans op te lossen problemen voor de Meidjo Universiteit omvatten o.a. vermindering van het grote lawaai en de afvoer van gassen. De praktische uitvoering van deze supersnelle trein hangt af van de coördinatie van industrie en universiteit.

Rentezegels Nederlandse Ouderdomsrente

Verschillende onzer, voor wie in Nederland rentezegels zijn geplakt, vragen zich wat er met die zegels gebeurt of in hoeverre zij gerechtigd zijn op ouderdomspensioen. Een onzer lezers heeft zich in verband hiermede tot de Raad van Arbeid van de plaats waar hij in Nederland woonde gewend om inlichtingen. Hij zond ons het antwoord van die Raad van Arbeid, dat wij hieronder laten volgen voor hen die hierin zijn geïnteresseerd.

Wie komen voor terugbetaling van rentezegels in aanmerking?

a. In ieder geval verzekerden, die op 1 juli 1967 nog geen 36 jaar oud waren.

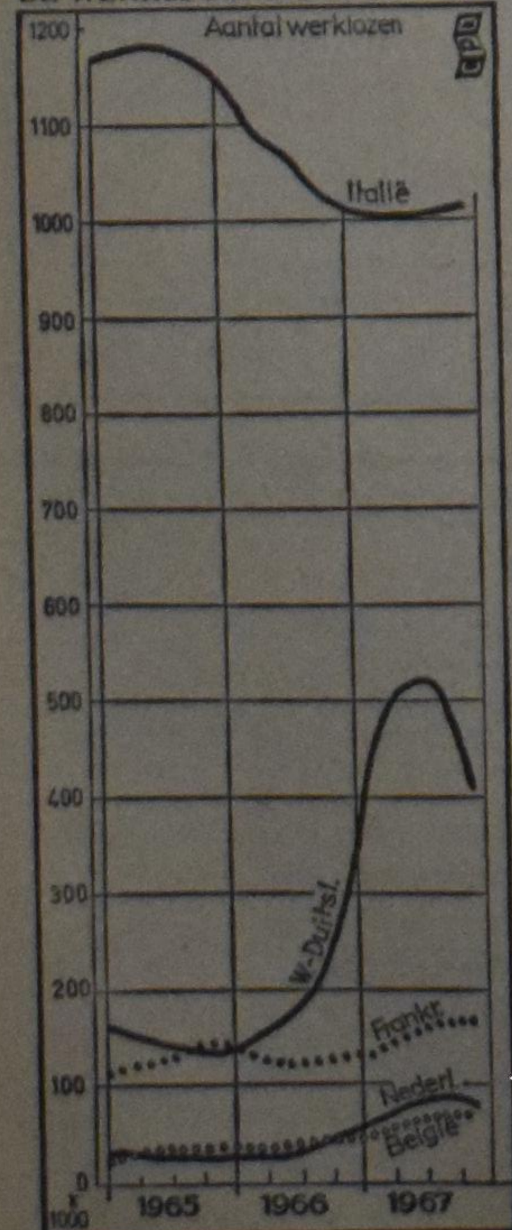
b Ook verzekerden, die toen al wel 36 jaar (of ouder) waren, echter alleen, als hun ouderdomsrente op 65-jarige leeftijd minder dan f 60.— per jaar zal bedragen.

Indien u wat de leeftijd betreft tot deze groep behoort, kunt u er van uitgaan, dat de ouderdomsrente tenminste f 60.— per jaar zal bedragen (waardoor er **niet** afgekocht wordt) als in totaal voor f 286.— of meer aan rentezegels is geplakt.

Wanneer vindt de eventuele terugbetaling plaats?

Het tijdvak, waarin de uitbetaling van de afkoopsom plaats heeft, ligt vast in een tijdschema, dat krachtens de wet is vastgesteld.

Aan de verzekerde, geboren in het tijdvak	wordt de eventuele afkoopsom uitbetaald in het tijdvak
1 juli 1902 tot en met 30 juni 1903	1 juli 1967 t/m 30 juni 1968
1 juli t/m 31 december 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 1944, 1945, 1946, 1947, 1948, 1949, 1950	1 juli 1968 t/m 30 juni 1969
1909, 1910, 1911, 1912, 1941, 1942, 1943	1 juli 1969 t/m 30 juni 1970
1937, 1938, 1939, 1940	1 juli 1970 t/m 30 juni 1971
1913, 1914, 1934, 1935, 1936	1 juli 1971 t/m 30 juni 1972
1915, 1916, 1917, 1918, 1932, 1933	1 juli 1972 t/m 30 juni 1973
1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1931	1 juli 1973 t/m 30 juni 1974
1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930	1 juli 1974 t/m 30 juni 1975

De ontwikkeling van de werkloosheid in de Common Market

De Voorlichtingsdienst van de EEG heeft een overzicht gemaakt van de ontwikkeling van de werkloosheid in de diverse landen, zie grafiek. Het blijkt dat in Duitsland de werkloosheid het hoogtepunt heeft gehad, terwijl het aantal werklozen in Italië nagenoeg gelijk bleef, al heeft dit land in aantal het grootste aantal werklozen van de EEG. De lijn voor Nederland vertoont in de grafiek een stijging, hoewel de lijn in het laatste deel van 1967 iets daalt. In Frankrijk is het aantal werkzoekenden ook gestegen, ondanks de ook hier iets gunstiger ontwikkeling van de produktie. De stijging in Frankrijk zou te verklaren zijn door de gewijzigde voorschriften voor de werkloosheidsverzekering. Door een aarzelende konjunktuur in België bleef de werkloosheid daar langzaam toenemen.

De ontwikkeling der Vrije Universiteit

Velen van onze lezers hebben nog een ruime plaats in hun hart voor de Vrije Universiteit in Amsterdam. Het is echter vrijwel niemand ontgaan dat zich in Nederland nogal ingrijpende veranderingen voltrekken, waaraan ook de Vrije Universiteit onderhevig is. Als iemand zich hiervan bewust is, dan is het wel de professor die aan de universiteit doceert.

Onlangs hebben leden van de faculteiten zich op hun eigen manier over die veranderingen uitgelaten. De professoren Mr. W. F. de Gaay Fortman en Dr. J. Lever hebben gesproken voor het VU Congres (waarvan "Trouw" een verslag gaf) en Dr. Ir. H. van Riessen heeft op het studentendebat een rede gehouden (waarvan "Ad Valvas" een verslag gaf).

Wij nemen het grootste deel van deze verslagen over, waardoor het wel duidelijk wordt hoe over de toekomst van de VU wordt gedacht.

"Trouw" schreef:

Voor het 'eigen karakter' van de Vrije Universiteit is het een voorwaarde, dat zij vrij raakt van kerkelijke bindingen, een primaire centraal-christelijke grondslag krijgt, zich naar buiten toe 'open' stelt, en actief en dienend in het wereldchristendom gaat functioneren, maar vooral dat ieder die aan haar verbonden is zich daadwerkelijk inzet om dit 'eigen karakter' vorm te geven.

Met deze woorden markeerden de rector en de conrector van de Vrije Universiteit, de professoren mr. W. F. de Gaay Fortman en dr. J. Lever, hun visie op de toekomst van de VU in hun gezamenlijk referaat voor het congres, dat de VU gisteren en eergisteren in Amsterdam over dit onderwerp gehouden heeft. Hun referaat is een van de vijf discussiestukken, die het congres zijn aangeboden.

De al te nauwe gebondenheid aan de gereformeerde kerken moet volgens hen plaats maken voor een meer interkerkelijke, oecumenische opzet. Hoewel de VU dit oecumenische karakter al in veel opzichten heeft, zullen toch nog verscheidene koerswijzigingen nodig zijn. De band van de theologische faculteit met de gereformeerde kerken is zelfs zo nauw, dat van en afwijking van het 'vrije' karakter gesproken kan worden. Een verruiming binnen deze faculteit is dan ook noodzakelijk.

In de centrale interfaculteit (filosofie) **zou de dominantie van de wijsbegeerte der wetsidee doorbroken moeten worden.** Hoe men ook over de merites van de W.d.W. denkt, duidelijk is, aldus de opstellers van het referaat, dat deze binding als een eenzijdigheid en een beperking gevoeld wordt. **De wijsbegeerte der wetsidee is niet representatief voor de Vrije Universiteit.** Uitbreiding van andere wijsgerige richtingen zal daarom nodig zijn.

GRONDSLAG

Een nieuwe, beknopte en duidelijke grondslag is evenzeer noodzakelijk. Hierin moet primair het zuiverend appèl van het evangelie op al ons denken, onderwijs en onderzoek tot uitdrukking worden gebracht. Om verschillende redenen is het wenselijk dat de VU een orthodox-protestants karakter heeft, maar waar mogelijk moet samengewerkt worden met allen die Christus belijden.

In voorkomende gevallen zou een rooms-katholiek zonder voorbehoud benoemd kunnen worden. De oude grondslag van de VU is te onduidelijk en gedeeltelijk ook te zeer onjuist, om langer te kunnen fungeren. De verwijzing naar de gereformeerde beginselen werkt onduidelijkheid in de hand en stoot bijvoorbeeld luthersen af, **terwijl de vermelding van de synode van Dordrecht in de toevoeging voor de theologische faculteit een al te historisch-bepaald karakter heeft.**

Het eigen karakter van de VU zal in de toekomst vooral tot uitdrukking komen in de bezinning op de achtergronden van de wetenschap, de daarmee verbonden wereldbeschouwelijke problemen, en ethische vragen en de vorming van de student met het oog op zijn toekomstige taak in de maatschappij. In het verleden heeft de universiteit deze dingen te veel aan het initiatief van de studenten zelf overgelaten. Hier ligt echter een belangrijke taak voor de universiteit zelf, die deze in overleg met de studenten behoort aan te vatten.

WORLD-MINDED

De VU moet ook meer world-minded worden. Dat kan door het uitnodigen van buitenlandse gasthoogleraren, het organiseren van internationale congressen en het zoeken van aansluiting bij reeds bestaande internationale organisaties.

Een zeer bijzondere taak heeft de VU ten aanzien van de ontwikkelingslanden. Als een goed geoutilleerde universiteit in het rijke Westen heeft zeker de VU vanuit haar christelijk besef van verantwoordelijkheid de plicht bij te dragen tot de ontwikkeling van deze landen. Het onderwijs, met name dat der universiteit, zal een doorslaggevende rol moeten spelen bij de oplossing van dit wereldprobleem. Voor de VU betekent dat in concreto bijvoorbeeld: uitlening en uitwisseling van wetenschappelijk personeel en toekenning van studiebeurzen aan buitenlanders.

Voorzover dit reeds gebeurt, kunnen de activiteiten uitgebreid worden. **Dit laatste wordt mogelijk wanneer de Vrije Universiteit binnenkort geheel gesubsidieerd wordt door de overheid.** Het vrijgekomen geld van de Vereniging zou onder andere in deze hulpverlening gestoken kunnen worden.

ONDERZOEK

In het begin van hun referaat gingen de hoogleraren op nog twee andere punten in: **de stand van het wetenschappelijk onderzoek aan de VU en de religieuze achtergrond. Het zal h.i. noodzakelijk zijn het onderzoek krachtig te stimuleren, aangezien dit — generaliserend gesproken — aan de VU beneden het gemiddelde ligt.** Het eigen karakter beperkt de VU in haar keus van nieuwe stafleden. Bovendien verlieten herhaalde malen juist uitstekende docenten de Vrije Universiteit, omdat zij elders meer mogelijkheden voor hun wetenschappelijk werk zagen. Ook hier kan de religieuze beperking een nadeel voor de goede ontplooiing van het normale werk van de universiteit zijn.

Het eigen karakter van de VU blijkt minder dan vroeger uit de band met de kerkelijke gereformeerde bevolkingsgroep, die de VU vanouds gesteund heeft. Lieten zich uit deze groep voor de cursus '66-'67 3000 studenten bij de VU inschrijven, niet minder dan 2000 werden in hetzelfde jaar aan de vier openbare universiteiten ingeschreven. Ook hieruit blijkt dat het eigen karakter van de VU geen vanzelfsprekende zaak meer is, aldus prof. mr. W. F. de Gaay Fortman en prof. dr. J. Lever.

In "Ad Valvas" lazen wij:

Het zal duidelijk zijn, dat ik op een andere golflengte uitzend dan de opstellers van de stellingen voor het congres: De toekomst van de Vrije Universiteit.

Versta ik hen goed dan is voor hen de grondslag nog slechts een traditioneel aanhangsel van de VU. Ik heb geen stelling kunnen vinden, erkennend dat de grondslag zoals hij bedoeld is, onze universiteit haar dynamiek geeft. De betekenis van de grondslag voor de wetenschap wekt geen belangstelling meer; de pil, de bom en de ontwikkelingshulp, dat zijn de soort vraagstukken, die alle aandacht van de universiteit behoren op te eisen, zo meent men. In haar praktisch engagement zal de VU zich waar moeten maken. Dat lijkt mij de strekking der stellingen.

De stellingen zijn intelligent, eerlijk en openhartig, zelfs uitdagend. Zij zijn evenwel ook bevooroordeeld. Zonder nu stelling voor stelling daaraan te binden, kan men zeggen, dat het geheel, terwijl het de grondslag van de VU niet meer ernstig neemt, verraadt zelf een andere grondslag te hebben. Wij zouden deze grondslag kunnen omschrijven als een pragmatische stellingname voor een wetenschap, die onafhankelijk is van geloof, voor een neutrale wetenschap zo men wil.

Deze opstelling is een uitdaging aan de VU, maar wij willen de bal terugspelen. Van de praktijk uit gezien is de pragmatische opstelling het tegendeel van wat zij bedoelt, nl. van geringe nuttigheid. Men wil bij die opstelling te haastig vruchten van de wetenschap

(Vervolg op pag. 6)

NOORD-VIETNAM: Nu de Amerikaanse bombardementen ten Noorden van de 19e parallel uitblijven, brengt een amusementsgroep een bezoek aan een luchtbasis, welke is ingericht voor het lanceren van luchtdoelraketten.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

to Dresden, Ont., Rev. Peter De Boer of Sioux Falls, S.D.

by Hamilton (Immanuel), by acclamation, Rev. B. Nederlof of Bellflower, Calif.

NEW ADDRESS

Rev. J. Geuzebroek, pastor of the Grace Christian Reformed Church of Scarborough, Ont., and president of the Editorial Council of "Calvinist Contact" has moved from 107 Castle Grove Blvd., Don Mills, Ont., to 1225 Huntingwood Dr., Agincourt, Ont.

FEDERATION OF CHRISTIAN REFORMED MEN'S SOCIETIES

The 38th annual convention of this federation was held in Kalamazoo, Mich. on April 24 and 25. More than 200 delegates and visitors attended. The theme of this convention was: Relevant Christian Living.

On Wednesday morning the Board of Directors met, while in the afternoon the first discussion meeting was held with Mr. Gerald Vander Tuig as speaker. He dealt with the problems of "relevant christian living . . . in the family."

On Wednesday night we had the banquet, attended by over 300 persons. The auditorium of the Kalamazoo Christian Highschool was ideally equipped for this type of meeting.

The business session was held on Thursday morning. It was decided to accept the invitation from the Northwest Pacific League to have the 1969 convention in Lynden, Wash. This is of special interest to our Men's Societies in Western Canada, who will be able to have their delegates attend that convention.

The second discussion meeting took place on Thursday afternoon with Dr. Henry Holstege as speaker: "Relevant Christian Living... In the Community."

The final meeting was held again in the Christian Highschool with more than 500 men and women attending. Rev. Martin Baarman addressed us on: "Relevant Christian Living . . . In the Church."

All in all it was a good convention. If our men societies start planning now to have their delegates attend next year's convention there should be a very good attedance. Date of the 1969 Convention is the third week in June.

Information on the Federation of Chr. Ref. Men's Soc. can be obtained from Mr. William Kamstra, Sec'y-Treas. of the federation, 1121 Fuller Ave. S.E., Grand Rapids Mich. 49506, U.S.A.

Simon P. Runia

Christian Labour Association of Canada

. . . In Convention
. . . In Court
. . . In Victory

Now with joyful exultation, let us sing Jehovah's praise . . . .

This hymn was the prelude of the 16th Annual Convention of the C.L.A.C. on April 27. More than 350 delegates and guests from all over Canada had come together in Toronto to display the conviction, the unity and the determination of thousands of Canadian Christian workers. Mr. H. Kuntz read the moving first chapter of Paul's letter to the Christians in Ephesus and in other places, after which he led the meeting in a prayer of thanksgiving. The secretarial report as well as the minutes of the previous Convention were read by Arthur Joosse and unanimously adopted. Meanwhile a telegram with greetings was received from Neil Roos, National Boardmember for British Columbia South. Hank Kuntz and George Vaartjes were re-elected as National President and National Assistant Secretary-Treasurer. William Span presented the 1967 Financial Statement and the 1968 Budget. After a brief discussion both were adopted. Significant was the fact that the Convention unanimously approved a dues increase of 50% for members working under a CLAC collective agreement. Members of the General Worker Locals will continue to pay a one hour wage per month with the provision that these Locals will be billed for a minimum of two dollars per month per member.

The CLAC's five business agents then gave a brief report on their activities during 1967. Harry Antonides and Stan De Jong reported on their work in British Columbia, Alberta, Saskatchewan and Manitoba. Much work has been done in these provinces in making the organization and its position known. Co. J. Vanderlaan and Ed Vanderkloet reported on their respective areas in Ontario, namely General Workers Locals and Trade Locals. The CLAC now has 53 collective agreements across the country and this number is rapidly increasing. Gerald Vandezande, Executive Secretary and Co-ordinator of the staff gave a brilliant expose of the CLAC's overall activities and spelled out the importance of the upcoming courtcase the next week. Mr. Vandezande announced that in this trial he would, on behalf of the members of Local #53 employed with Sass Manufacturing Ltd., Chatham, sue three secular union agents who in 1965 had threatened and provoked an illegal strike in order to force the CLAC-organized Sass workers off several jobsites. Gerald urged the audience to remember the cause of the CLAC in their prayers before the Lord and he stressed the utmost importance of the pending courtcase. He pointed out that the case would probably last 10 days. At the end of this article we will report on the surprising and magnificent outcome of this courtcase.

At two o'clock the President opende the afternoon session of the Convention.

Gerald Vandezande introduced Mr. Leonard M. Reilly, Chief Government whip in the Ontario Legislature who brought greetings from the Minister of Labour of Ontario. Mr. Reilly, a Christian himself and a courageous defender of freedom of association, related how that same week he had submitted a bill in the Ontario Legislature in which he proposed the abolition of compulsory contribution to political parties through union dues. During his speech in Parliament he was on numerous occasions heckled and jeered by members of the N.D.P. fraction. Mr. Reilly congratulated the CLAC and promised his full support for the cause of freedom.

John Vanderstelt and Chris Gort brought greetings form the A.R.S.S. and the Christian Action Foundation respectively. Mr. Gort also congratulated the Convention on behalf of district #11 (Northern Alberta) which he serves as a National Board member.

Ed Vanderkloet introduced a resolution to the Federal and Provincial Governments urging these governments to introduce labour legislation which assures all Canadian workers full freedom of association and which makes unions legal entitis that can sue and be sued. The resolution contained several other recommendations for better and fairer labour legislation. Text of the resolution may be obtained from the CLAC headoffice.

Harry Antonides introduced the keynote speaker for the afternoon, Prof. Martin Vrieze of Trinity Christian College, Chicago. Dr. Vrieze first of all brought unofficial greetings from the newly-formed Christian Businessmen Association. This announcement received a rousing applause from the audience. He then delivered his speech. Dr. Vrieze stressed the frustration of modern man who no longer sees the meaning of life and of his daily work. This frustration does not hit the headlines, it is not shocking and sensational, yet it gnaws away at the foundations of our society. Man no longer lives responsibly. For many decades han has been dreaming a dream about a world without a Creator, without a source, without a mandate, without an obligation. A world, period. A world that would only respond to itself and since you cannot be responsible to yourself — for that is nonsense — man has been dreaming about an irresponsible world. Of course it was only a dream, but it was a powerful one. And man is still fighting to make that dream come true. In this dreamworld you do not live *for*, you just live; you do not work *for*, you just work; you do not seek prosperity *in order to*, you just seek prosperity, period. Such a life, however, is like a dead-end street, since you don't respond. Life then has truly become irresponsible. Today we live in the crisis of responsibility. All is not lost however. There is a growing awareness that something is wrong, especially in labour and industry. People now stress the idea of co-determination, which is nothing but a seeking after more responsibility. In our complex industrialized society this presents an enormous problem. The Christian organization at this critical moment must step forward and speak boldly. But before it steps forward it must first step backward in order to see where it stands. And the only place where it should step is Jesus Christ. It must look up to the living God. There you know who He is, who man is and what reality is all about. It and we all must look God straight in the face and realize that He in Jesus Christ holds me and everything firmly in His hand. If He did not, this microphone would not be a microphone, labour would not be labour, a corporation would be no corporation. If He would not hold Canadian economic life firmly in His hand there simply would be no Canadian economic life. You can only see reality and its structure if you see it in the grip of God in Jesus Christ. In Him, God structures life. If you deny that and if you don't see that, you are lost, because then you cannot *respond*. You don't have to wait for Sunday till the collection plate comes to put your response there. We must respond always and everywhere and in every situation; where the collection plate is, but just as much where your toolbox is. For there is no toolbox, period; there is no collective agreement, period. There is always Jesus Christ structuring reality and holding it *the way it is*. And you can only see this when you stand *there* before the face of God in Jesus Christ. The sad thing is that not everyone stands there. People make all kinds of decisions which show their faith and the place where they stand. It is the faith of "The Globe and Mail" and of Reuther and Drucker. To the question "What is labour and what is the corporation?" they answer "It is what *I* make it". Whenever you ask a person the question "What *is* this or that" you force him to show his faith. That applies to an apple as well as to a microphone or a corporation or labour or anything. We know the answer because we have stepped back and, in the presence of Jesus Christ, we have recognized that it is the will of the Lord which makes an apple an apple and a corporation a corporation and labour labour. A foreman will never be an enterprise and a shareholder will never be a management and a labour union will never be a corporation. We must recognize and respect the normative structures, and if we don't we're in trouble. These structures want to be recognized. They? What am I talking about? He, Jesus Christ demands that we recognize them, because it is He who structures reality.

Dr. Vrieze then sketched the beautiful unfolding of creation through history. Simple tribal life of former ages, where labouring, educating, social life, governing were closely knit together and often done in the same act, has blossomed open and branched out. Life began to unfold and to diffenrentiate, and as a result we now live in a tremendous complex society. Where in former days man's labour was closely interwoven with his family life, his social life, the education of his children, we now see the labourer in G.M. as a small cog in the wheels of a huge corporation. How can he there act responsibly, that is meaningfully respond to Jesus Christ? He is not just unwilling, he is *unable* to act responsibly. Does the answer to the crisis of responsibility lie in the clamour for co-determination? No! We must sharply distinguish between the peculiar structures of labour, of management, of the shareholders. They all have their special place in the modern enterprise. Just as marriage and family are closely related and cannot be separated, yet they are not one and the same thing, so we must recognize that also in industry there are stuctural differences, which we may not indiscriminately mix together. If you want to act responsibly and if you want to tell others how to stand in this critical situation, then you have to step back and see how Jesus Christ wants us to do that.

Co-determination without regard for the structural differences in industry? No. Instead we must joyfully stand as Christ-believers and together realize and articulate our Christian responsibilty.

The above is but a paraphrased outline of Dr. Vrieze's speech, which in itself was only an abbreviated form of the complete address. The printed version will in due time appear in booklet form.

Dr. Vrieze's speech certainly was not the easiest one, but it gave a penetrating insight in the complexities of modern life and it clearly pointed to the only way out of the dead-end street in which modern society finds itself.

(Continued on page 5)

From the Mailbox

Dr. Martin Luther King

Dear Mr. Editor,

In the several eulogies that have appeared on Martin Luther King in the *Calvinist Contact*, I find an imbalance. To evaluate Christianly, we must present both sides.

On the positive side, it seems to me, that it is important to stress the non-violence aspect of King's philosophy. Again and again, his love for the enemy and segregationist comes through loud and clear in his one book of sermons. He opposed Rap Brown's and Stokely Carmichael's method of violence and riots. We can be thankful for that emphasis.

On the negative side, he should not be called a Christain as your writers have done. In his book *Strength to Love* he traces his theological journey from Fundamentalism to Liberalism to Neo-orthodoxy to a synthesis of the last two. Such a synthesis has nothing to do with historic Christianity: it is paganism with a few Christian words thrown in for window dressing.

Secondly, there is no biblical basis by example or command for civil disobedience as King taught and practised. (See my lengthy article on this in the April issue of *Torch and Trumpet*.) The Bible permits disobedience only when the authorities command one to sin, not when they deprive one of civil rights. King, on the contrary, helped create a climate for anarchy by his refusal to obey the courts when they would order him not to march for fear of civil disorders that so often followed his disobedience and created misery for many fellow Negroes and whites.

Let us, then, praise King for his desire to help the Negro and for his advocacy of non-violence, but let us keep the balance and show also where he was wrong. May his death also help us all — Negroes and whites — to examine our own thinking and actions in racial issues.

(Rev.) Edwin H. Palmer

☆

Evangelical Fellowship of Canada

Dear Sir:

I would like to make a comment on Mr. W. C. Homburg's article *The Third Annual Meeting of the Evangelical Fellowship of Canada*, April 19, 1968.

Mr. Homburg asked why the Canadian Council of Christian Reformed Churches was not participating at the annual meeting. He also states that the ministers of our denomination seem to be "deadly afraid of Arminianism," and therefore they are not participating.

Let me state first of all that some ministers of the Christian Reformed Church do belong to the E.F.C. I have been a member since the early begining of the E.F.C. Secondly, the Canadian Council of Christian Reformed Churches is not able to participate in the E.F.C. as such. The membership of the E.F.C. is limited to local churches, Bible Colleges, and evangelical organizations and groupings. Denominational membership is now under study by the General Council. I am a member on a personal basis, like so many others. Thirdly, the memebrship of the E.F.C. is not 100 but 1,000.

(Rev.) J. D. Tangelder.

Tender Notice

LUCKNOW, ONTARIO
FIRST CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Sealed tenders (stipulated sum contract) for a Church Building approx. 7500 square feet will be received by the undersigned, **delivered by mail or hand until 5:00 p.m. on**

WEDNESDAY, MAY 29, 1968.

Plans and specifications are now available to general contractors only and may be obtained from the Office of the Architect.

A deposit of $50.00 payable to the Architect is requested for plans and specifications. Same will be returned when plans and specifications are returned in good condition.

Each tender must be accompanied by a 5% bid bond. A 100% Performance Bond will be requested.

Lowest or any tender not necessarily accepted.

KRUSCHEN AND DAILEY,
Prof. Engineer and Architect
Waterloo, Ontario.

DATUM CENTRALE

10 mei	Spring Concert by the Choirs of Calvin Chr. School, Westmount Sec. School, Hamilton, Ont.
10 mei 1968	Filmavond Dik Trom etc., Newmarket.
11 mei 1968	Annual membership meeting of the A.R.S.S. in Hamilton, Ont., Chr. Education Centre, 521 West 5th Street.
11 mei 1968	Filmavond Dik Trom etc., Oshawa.
3 july— 9 augustus 1968	Summer Course 1968 sponsored by the Ontario Alliance of Chr. Schools and the A.R.S.S. in Timothy Chr. School, Toronto, Ont.
2-5 augustus	Ontario Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Bolton, Ont.
5—17 en 19—31 augustus 1968	Summer Camp for Retarded Children, sponsored by the Ont. Christian Association for Exceptional Children, at Camp Medeba, West Guilford, Ont.
23-26 augustus	Alberta Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., Calgary, Alta.
30 augustus — 2 september 1968	B.C. Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Cultus Lake, B.C.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Friday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

BEZINNING

Elf dagen voordat hij aan een hartaanval overleed, zei de vroegere secretaris van de Board of Evangelism and Social Service van de United Church of Canada, de Rev. J. Raymond Hord: "Dit is geen tijd om terug te trekken. Dit is een tijd om nieuwe wegen voor christelijke gehoorzaamheid open te breken zoals Martin Luther King Jr. en Robert Spike hebben gedaan in de Amerikaanse 'civil rights movement'."

Rev. Hord heeft in zijn leven vaker getracht de mensen op te roepen tot een nieuwe bezinning. Hij heeft daarbij veel tegenstand ontmoet. Maar hij wilde los van oude conventionele standpunten en hij wilde de kerk gelijke tred laten houden met de tijd.

Schuif dit niet op zij, door te zeggen dat die stem uit de United Church kwam of door dit op te nemen als een liberaal geluid, waarvan de lucht tegenwoordig vol zit. Het valt niet te ontkennen, dat wij leven in een tijd, waarin bezinning nodig is.

Men hoort deze oproepen tot bezinning ook in reformatorische kring. De problemen worden ons opgedrongen en wij moeten een houding bepalen. Als wij 's avonds in de krant lezen van abortie, drugs, homo-sexualiteit, studenten-relletjes en wat dies meer zij, dan kunnen wij voor een tijd wel denken dat dit nieuws uit een "andere" wereld tot ons komt. Wij kunnen onze krant toevouwen en het weer vergeten. Maar als wij horen dat een jongen of een meisje uit onze eigen kerk tot de hippies zijn of haar toevlucht genomen heeft, dan schrikken wij op. Het is alsof wij dan "involved" raken. Dan is wat een andere wereld scheen toch heel dichtbij gekomen.

Wij moeten wel. De golfstroom van onze tijd neemt ons mee en als wij in die golfstroom niet onder willen gaan zullen wij ons moeten bezinnen. Ja, maar hoe? Met zo'n algemeenheid, dat wij ons zullen moeten bezinnen kunnen wij het misschien wel eens zijn, maar dat wil nog niet zeggen, dat wij dan eveneens een antwoord gevonden hebben op datgene waarover wij ons moeten bezinnen. Moeten wij anders leven, anders denken, andere associaties zoeken, anders met elkaar en met onze kinderen omgaan?

Onlangs schreef een lezer ons, dat wij vijftig jaar bij de tijd ten achter waren. Volgens hem was de enig juiste response tot deze tijd, dat je lid wordt van de New Democratic Party. Vergeet maar, zo was de trant van zijn betoog, dat je, althans politiek gezien, nog christelijk kunt denken en spreken. Het is de materie die de doorslag geeft. Een arbeider moet een behoorlijk loon hebben, want de businessmen proberen ook zoveel mogelijk te verdienen.

Als wij ons niet door onze emoties laten leiden, maar hier eens rustig over denken, dan kan dit het antwoord niet zijn. Materialistisch leven is o zo arm, al hebben wij een buidel vol met geld. Men kan een lans breken voor sociale hervormingen, maar men kan als christen onmogelijk zijn leven laten leiden door een humanistische aanbidding van de materie.

Het antwoord ligt niet in een zwenking naar links. Bezinning betekent niet dat wij onze plaats moeten verlaten, hetzij naar rechts hetzij naar links. Het antwoord ligt in een besef van de persoonlijke band aan Jezus Christus. Dit klinkt wel erg simpel, maar dat is toch de werkelijkheid. De dingen veranderen, je hele leven verandert als je die persoonlijke band kent.

Brengt die band dan verandering in de problemen van abortie, van studenten-relletjes, van het rassen-vraagstuk, en dergelijke? Inderdaad, dat doet ze. Niet in die zin, dat wij onszelf een aparte groep wanen, die zich bedreigd voelt door de sterke machten van ongeloof om ons heen. Helaas nemen wij die houding wel aan. Wij zijn zo gauw geneigd om iemand die het niet met ons eens is of die er een totaal andere levenshouding op na houdt, als een vijand te beschouwen. Dat zeggen wij wellicht niet zo sterk, maar in onze houding geven wij daar wel blijk van. In een persoonlijke band aan Jezus Christus leven wil ook zeggen, dat wij (als Hij) "met ontferming over de schare bewogen zijn". Dan zie je de wereld niet alleen als een goddeloze samenleving, maar dan raakt het je in je ziel als je ziet dat het leven en dat de mensen zo in de kluisters van de satan gebonden zijn. Hoe dichter wij naar het einde komen, hoe sterker de duivel die kluisters zal aantrekken. Daar mogen wij inderdaad wel heel sterk over bewogen zijn.

Maar we voelen van dit bewogen zijn niets, als wij andersdenkenden alleen maar afwijzen als niet tot ons behorenden. Dan mogen wij nog zulke verheven beginselen hebben, nog zo dicht menen bij de Bijbel te leven, ons nog zo beijveren voor de zaak van Christus' Koninkrijk, als wij die persoonlijke band met de Heiland missen, dan is ons streven nutteloos. De apostel Paulus zei het zeer scherp omlijnd: "Als ik alles had: geloof om bergen te verzetten, talen van mensen en engelen sprak, en zelfs mijn lichaam overgaf om verbrand te worden, maar als ik de liefde miste, dan had het alles niets, niets te betekenen. Dan is mijn hele leven leeg, hol.

Niemand onzer kan weten waar de tegenwoordige verwarring op uit zal lopen. Zal zij in een chaos haar eindpunt vinden? Als wij de binnen- en buitenlandse berichten lezen, dan is er inderdaad weinig hoop dat het veel beter worden zal. Maar daarom te meer zal in ons leven de Heiland weerspiegeld moeten worden, dat wil zeggen, dat als de mensen ons zien, zij Jezus Christus zien. Of anders gezegd: als zij ons zien, dan zien zij de Redder van de wereld, de Redder van het leven.

D.F.

POLITIEKE KEUZE

Nadat Mr. Trudeau was gekozen als opvolger van Minister President Pearson was het even onzeker wat hij zou doen: eerst tonen wat hij had aan te bieden als nieuwe minister president of de zaak aan de bevolking voorleggen en dus dadelijk nieuwe verkiezingen houden. Hij heeft voor het laatste gekozen en dus zal het Canadese volk in juni naar de stembus worden geroepen.

Dat wil dus zeggen, dat wij opnieuw de moeilijkheid onder de ogen moeten zien welke politieke keus wij moeten maken. Die keus is al moeilijk als wij de twee grootste partijen tegen elkaar afwegen. Welk verschil is er tussen de progressief conservatieven en de liberalen? Dat is niet aan te wijzen. De keus wordt nog moeilijker als wij de twee leiders tegen elkaar afwegen. Beiden, zowel Mr. Trudeau voor de liberalen als Mr. Stanfield voor de progressief conservatieven zijn pragmatisten, dat wil zeggen dat zij bereid zijn hun goedkeuring te hechten aan datgene wat in de praktijk werkt. Werkt het niet, dan wordt het terzijde geschoven.. Beiden laten zij zich leiden door hetgeen geval voor geval doeltreffend schijnt. Of om het met andere woorden te zeggen: beiden missen zij een leidinggevend principe. De enige partij die tot op zekere hoogte wel door zulk een principe geleid wordt is de New Democratic Party, maar dat principe is voor ons niet aanvaardbaar, omdat het socialistisch humanistisch is.

Wij zullen ons opnieuw moeten bezinnen over de vraag wie wij kiezen moeten. Zoals bij vorige verkiezingen zullen wij ons waarschijnlijk het beste kunnen laten leiden door de beoordeling van de kandidaat in ons kiesdistrict. Al zeggen wij er meteen bij, dat die kandidaat niet zo erg veel in de melk te brokkelen heeft. Vooral bij belangrijke beslissingen is het de partij, of wel de leider die de toon aangeeft. De persoonlijke overtuiging van de kandidaat doet eigenlijk weinig ter zake. Maar het is het beste dat onder de huidige omstandigheden te doen valt. Wij moeten ons dus niet van de wijs laten brengen, wanneer de partijen in advertenties en andere reclamemiddelen ons in een bepaalde richting willen sturen.

Zijn wij dan nog niets opgeschoten sinds de laatste verkiezingen? Dit willen wij niet zeggen. Er is een politieke verantwoordelijkheid aan het ontwaken onder de christenen. Er is de laatste tijd nog al eens wat geschreven over politiek en iemand als Dr. R. N. Thompson, de vroegere leider van de Social Credit Party, wordt in onze kringen meer dan eens genoemd. Dat wijst in een bepaalde richting. Al valt het nog moeilijk te zeggen, hoe lang het zal moeten duren aleer wij een christelijke politieke partij hebben, de tekenen wijzen erop, dat wij die richting uitgaan. Zulk een politieke partij moet zich niet indenken, dat zij ooit een meerderheid in dit land krijgt. Maar daar gaat het niet om. Waar het op aan komt is dat in de politiek van het land een christelijk geluid wordt gehoord, iets dat tot nu toe niet of haast niet voorkwam.

Zolang echter die partij er nog niet is, rust een zware verantwoordelijkheid op ons allen. Wij zullen zeer conscientieus te werk moeten gaan met het toetsen van de kandidaten, die zich in ons kiesdistrict aan ons presenteren. En het beste dat wij nu kunnen doen is die man te kiezen, die het dichtst bij onze overtuiging staat.

D.F.

De verschillende Gereformeerde Kerken in de wereld

Dr. Paul G. Schrotenboer, secretaris van de Gereformeerde Oecumenische Synode (RES) kwam op zijn terugreis van het verre oosten in Nederland aan, juist toen de Synode van de Geref. Kerken vergaderde. Geheel onvoorbereid moest hij deze synode toespreken, hetgeen hij, volgens het "Gereformeerd Weekblad" als volgt heeft gedaan:

Toen ik in Nederland verleden week aankwam, wist ik niet dat uw Synode deze week in vergadering bijeen zou zijn. Daarom had ik geen idee dat ik op deze vergadering zou komen. Daarom heb ik ook geen voorbereide speech bij me. Ik heb slechts enkele gedachten op papier gezet.

Het is voor mij echt een voorrecht om hier vandaag tot de Generale Synode van uw kerken te mogen spreken en om de groeten van de verschillende kerken die ik pas heb bezocht te mogen doorgeven. In de tweede week van december ben ik naar Japan gegaan en ik ben nu 13 weken onderweg geweest om de kerken in Azië en de Stille Oceaan te bezoeken. Mij is gevraagd om de groeten van de kerken in die landen aan de andere kerkgemeenschappen door te geven. Dit heb ik gedaan in ieder land, en de bundel groeten is geworden tot ongeveer vijftien. Dat zijn de groeten van de kerken van reformed en presbyterian signatuur in Japan, Korea, Taiwan, Ceylon, Indonesia, Australia en New Zeeland. Zij wensen u en de kerken die door u hier vertegenwoordigd zijn van harte Gods zegen toe.

Ik kan u verzekeren, broeders, dat in iedere plaats waar men ook komt onder de kerken van de Gereformeerde Oecumenische Synode, de mensen aandacht geven aan de Gereformeerde Kerken in Nederland, en vooral wat op de vergaderingen van de Generale Synode gebeurt. Herhaaldelijk wordt mij gevraagd wat hier geschiedt en wat van één en ander besluit gedacht moet worden. De een zegt: Ik ben blij dat de kerken in Nederland zich bezig houden met de problemen die zich daar tegenwoordig voordoen, want dat zijn de vraagstukken die wij allen binnenkort zullen moeten behandelen. En men hoort ook wel eens: Ik houd mijn hart vast als ik lees wat in de Gereformeerde Kerken gebeurt. Als General Secretary van de GOS tracht ik altijd zo veel mogelijk begrip voor de situatie hier te bevorderen. Ik zoek in mijn werk van algemeen secretaris de onderlinge band en het vertrouwen te verstevigen en zo nodig te herstellen.

Het is mij herhaaldelijk opgevallen op deze trip wat een verschil er is tussen het Oosten en het Westen en ook tussen de verschillende landen in Azië en de South Pacific. Ieder land en kerk heeft zijn eigen ligging en zijn eigen problemen. Japan b.v., dat tot en met modern en seculair is, is heel anders dan Ceylon dat Buddhistisch is en dat geen vaart in de samenleving brengen kon.

Maar het grootste verschil op kerkelijk gebied vindt men tussen al deze verschillende kerken aan de ene kant en de kerken in Indonesia aan de andere kant. In Indonesia is er een kerkelijke eenheid die nergens anders is. In ieder land dat ik bezocht is het liberalisme een groot probleem, behalve in Indonesia. In New Zealand kan men zeggen dat er botweg ongeloof in sommige kerken van het land heerst. En de kerken van de GOS daar voelen dit scherp aan. In zo'n situatie en samenleving moeten zij **tegen de anderen** in getuigen, dat Jezus leeft.

In Indonesia, aan de andere kant — en dit weet u beter dan ik — komt men nauwelijks vrijzinnigheid tegen. Door de contacten die ik had met de ambtsdragers van de Dewan Geredja di Indonesia in Djakarta kwam ik tot de vaste overtuiging dat de kerken in Indonesia zowel evangelisch of bijbels als oecumenisch willen zijn. En dat is een kostbare combinatie die ik nergens anders heb kunnen vinden. Daarom was het voor mij meteen begrijpelijk, dat alle zes kerken waarmee ik contact heb gehad lid zijn van de raad van kerken in Indonesia.

Wel heb ik mij daar verschillende keren afgevraagd: wat betekent het in dit land dat een kerk gereformeerd moet zijn? Het kan niet betekenen dat het de erfenis van de reformatie heeft bewaard, want zij hebben de reformatie niet door geworsteld. Het kan ook niet zijn dat zij zich de gehele gereformeerde theologie hebben toegeëigend, want die kennen zij niet helemaal. De Dordtse Leerregels zijn nog niet in de Indonesische taal verschenen.

En toch heeft het wel veel betekenis, naar ik meen, dat daar kerken zijn die de vrucht zijn van de gereformeerde zending. Het kenmerk van het Calvinisme is er ook duidelijk te zien.

Het Calvinisme is meer dan theologie en meer dan een kerkelijke aangelegenheid. Het is een visie op het leven, een levensbeschouwing die erkent dat de verlossing en de kracht van Christus het hele menselijk leven in beslag moeten nemen. Het is mij sterk opgevallen op Soemba, en vooral op Midden Java, hoe het christelijk leven, onder de leiding van de gereformeerde zending, zich heeft uitgebreid op alle levensterrein: kerk, school, ziekenhuis, politiek, transmigratie en massa-communicatie. Ik stond er verschillende malen wel versteld van, bijvoorbeeld in Salatiga en in Solo, toen ik hoorde hoe de christenen daar begonnen zijn om in ieder facet van de moderne samenleving te tonen dat Christus leeft en regeert, en zijn Geest de mens bevrijdt.

Ik haal dit aan, niet om te roemen in de gereformeerde traditie, hoe dankbaar wij daarvoor ook moeten zijn — en ik ben er erg dankbaar voor — maar om duidelijk te maken, hoezeer deze christelijke kijk op het leven van betekenis is voor de verdere ontwikkeling van de Indonesische maatschappij. De confrontatie daar tussen christendom en de Islam is niet beperkt tot de kerk en de eredienst. Noch tot de school en het gezin. De confrontatie is totaal. Overal wordt de christenheid geconfronteerd met de Islam. En de totale poging van de Islam om Indonesia tot een islamietische staat te maken vindt haar antwoord in de christelijke visie die ziet dat alleen in het geloof in Christus een nieuwe samenleving tot stand kan komen die een zegen kan zijn, voor christenen en niet-christenen beide.

Verschillende keren heb ik gezien hoe ze trachten de maatschappij te vernieuwen. Het betekent dat men bezig is om het gist van het evangelie in de gehele samenleving te brengen, zodat een nieuwe, een christelijke levensstijl tot stand komt en een nieuwe vorm en structuur aan de maatschappij wordt gegeven. Alleen het Woord van Christus maakt de mens waarlijk vrij.

Broeders, ik heb een grote waardering voor de gereformeerde zending in Indonesia gekregen. Ik ben blij dat drie kerken, voortgekomen uit de gereformeerde zending, lid zijn van de Gereformeerde Oecumenische Synode. Er zijn anderen daar ook die als candidaat kunnen beschouwd worden om lid te worden.

Ik ben uitermate versterkt door de contacten die ik heb gehad in Indonesia. De deuren voor de evangelisatie staan wijd open. De oogst is groot, onmeetbaar groot. In het Lamponggebied worden deze maand 1100 mensen gedoopt. Nergens anders ter wereld, naar ik meen, zijn de mogelijkheden zo groot om te evangeliseren. En de vastbeslotenheid van de kerken om bijbels te blijven en de band met de wereldkerk te houden is slechts toe te juichen. Moge de Here zegenen de kerken in Azië en de South Pacific. En moge Hij uw vergadering verder leiden door Zijn Geest. Ik hoop dat wij elkaar weer mogen zien op de vergadering van de Gereformeerde Oecumenische Synode in augustus van dit jaar.

De Sunflowers bloeien

Voor ons ligt een nieuw nummer van "The Sunflower Post", het orgaan van de Youth Evangelism Society. Het is het blad van de jonge energieke evangelisatie beweging onder leiding van Rev. en Mrs. D. N. Habermehl van Oshawa, Ont.

Wij krijgen dit blad geregeld, maar wij maken er niet altijd melding van. Zo nu en dan echter is het wel goed, om op de Youth Evangelism Society de aandacht te vestigen. Wij willen niet kritisch zijn, maar wij begrijpen niet, waarom dit een society moet zijn. Het is evangelisatie werk, zij het dat dit werk in een attractieve vorm gegoten is. Deze vorm verandert het doel niet, en dit doel, evangeliseren, is de taak van de kerk en niet van een vereniging. Maar misschien moest dit zo wel gedaan worden.

Van meer belang lijkt het ons, dat de Sunflowers gestadig groeien en zich wijd verspreiden. Momenteel zijn er clubs in Barrie, Bowmanville, Brampton, Brandon, Brantford, St. Catharines, Fruitland, Georgetown, (drie in) Hamilton, Montreal, Newmarket, Oshawa, Peterborough, Richmond Hill, Toronto, Willowdale, Riverdrive Park, Holland Marsh, Scarborough, Strathroy, St. Thomas, Welland Junction en Woodstock.

Dit kleine begin van een aantal jaren geleden is dus wel tot een organisatie uitgegroeid en het laat zich aanzien, dat deze groei zich voorlopig nog wel zal voortzetten. Men richt zich tot meisjes van niet-christelijke huize. Opvallend is, dat hieronder zoveel meisjes zijn van gebroken families, waarvan de vader en moeder dus onofficieel of officieel gescheiden zijn. Juist dergelijke meisjes hebben zoveel liefde nodig. Liefde en begrip. De leidsters van de Sunflower clubs zijn er niet mee klaar om alleen maar een bijbelverhaal te vertellen en met de meisjes wat handenarbeid te doen. Zij moeten trachten in te dringen in het leven van die kinderen, zij moeten hun vertrouwen winnen, willen zij een instrument zijn waardoor deze kinderen in aanraking met Jezus worden gebracht. En als het goed is, zijn deze kinderen op hun beurt weer een toegangspoort tot de ouders, of tot de vader of moeder.

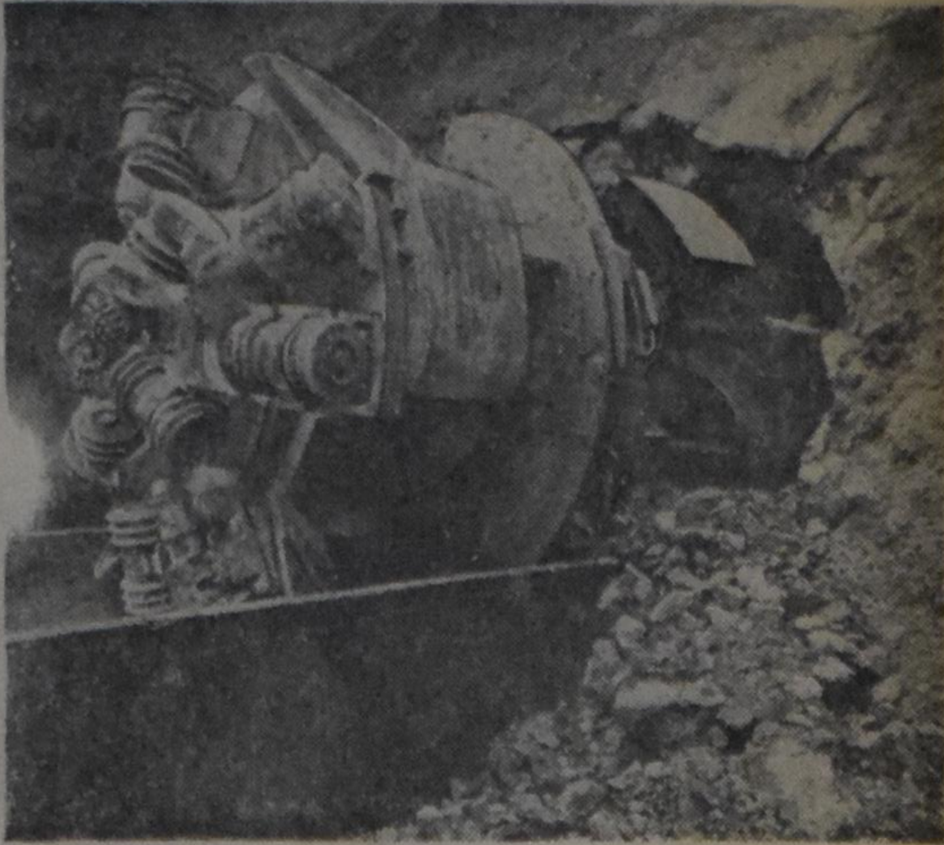
Want daar gaat het om. Niet om deze meisjes voor een paar uur bezig te houden, maar om hen en hun ouder(s) te doen zien, dat in Jezus Christus redding te vinden is, ook voor hun vaak zeer moeilijke omstandigheden.

Men heeft het werk ingedeeld in drie groepen, de "seedlings", de "buds" en de "flowers" en men werkt onder meisjes van 8 tot 14 jaar. Het werk wordt belangeloos gedaan, doch het is verklaarbaar dat bij het uitgroeien van de beweging er behoefte bestaat aan leiding en kontakt.

Dit wordt gegeven door het bestuur, dat hierin wordt bijgestaan door een field worker, Mrs. W. G. Munnik. Zo is het althans de laatste jaren, maar begrijpen wij de berichten goed, dan wordt dit voor Mrs. Munnik, die dit werk parttime doet, teveel. Vandaar dat men per 1 januari 1969, behoudens enkele goedkeuringen, tot permanent field director heeft benoemd Miss Sarah Colenbrander, die een speciale opleiding heeft gehad aan Trinity College in Chicago, en aan de Jelburg in Nederland.

Bovendien heeft men, om de financiële lasten beter te kunnen dragen, steun aangevraagd bij de Board of Home Missions van de Christian Reformed Church. Deze board heeft daar gunstig over beschikt en indien de synode van de Christian Reformed Church er haar goedkeuring aan hecht, zal men $6.000 subsidie ontvangen. Ongetwijfeld zal dit een enorme stimulans zijn voor het werk, dat heel klein begonnen, zulk een vlucht heeft genomen.

De abonnementsprijs op "The Sunflower Post" is $1.00 per jaar en verkrijgbaar aan het adres van Rev. Habermehl, 393 Orange Crescent, Oshawa, Ont.

EARTH-EATING GIANT may put bite into Canadian soil. German Industrial equipment firm, Demag, has high hopes that this $280,000 tunnelling monster will be used on subway and sewer jobs in Toronto, Saskatoon and Quebec. Controlled by a rear-mounted operator and guided by laser — machine eats into rock at 5 feet an hour. Tungsten steel bit grinds rocks, rollers cut, remove material.

ABORTION

a christian testimony

(This testimony has been submitted to the Members of Parliament of Canada by the Christian Action Foundation in Edmonton, Alta.)

Many authorities in such areas as health, education, welfare, politics, church and press have pleaded especially these last several months for liberalized abortion legislation.

No one will deny that the problem is complex and that its scope is extensive.

Solutions must be found in the growing occurrence of illegal abortions performed by quacks at a tragic toll of health, life and happiness.

Reference has been made also to pregnancies resulting from rape and incest.

Then, to mention another area of concern, abortion is suggested in cases where health factors in respect to mother and child loom big.

Finally, there are voices which express the opinion that no one should be allowed to interfere with a woman's personal right to terminate an unwanted pregnancy.

In view of these considerations we must point out that some very basic principles have not been sufficiently emphasized in the present debate.

It is the purpose of this testimony to present a biblical view of life which we feel has a determinitive bearing on proposed abortion legislation.

Man was created an image-bearer of God. His life was to have meaning in an all-encompassing Father-child relationship in which man should serve God in all aspects of life.

Sin destroyed the foundation and meaning of life. But God, in his great mercy, gave His Son, the Lord Jesus Christ, to work reconciliation and restore the believer to God and godly living.

Happiness and fulfilment, then, must be defined in terms of responsibility and service.

Here also lies the source of the sanctity of human life as well as the inalienable right to life.

For these reasons life must be protected and safeguarded for the Lord's sake, also when it concerns the unborn child.

Termination of this life constitutes a violation of God's law as summarized in the sixth commandment of the decalog, "Thou shalt not kill."

It is the duty of government, as an institution of God, to protect human life, also the life before birth.

We believe that these principles of human responsibility and governmental authority are indispensible conditions for the free, moral and meaningful functioning of society.

It is our conviction that the present drive for liberalized abortion legislation — though perhaps unintended — spring from ideologies which are at variance with biblical injunctions.

One such philosophy might be designated as individualistic hedonism which teaches that man, being his own master owing nobody anything, can best realize the purpose of life by seeking the enjoyable and the pleasurable.

The Bible teaches that the aim and fulfilment of life must not be sought in ease and self-gratification but, rather, in serving God and in seeking the well-being of fellowman and society.

Man is not a law unto himself. Only by accepting God-instituted structures of authority and responsibility can a society fruitfully function and develop.

Applying this to the present debate on proposed amendments to the Abortion section of the Criminal Code we would make the following observations.

Pregnancies, in many cases, entail inconveniences, hardships and even suffering. These should not be construed, however, as grounds for abortion, nor occasions for the governing authorities to neglect their divine duty, but, rather, as occasions to serve, sustain and help, including the unborn child.

We are well aware, furthermore, of the exceptionally painful situations caused by rape and incest. Here due weight must be lent to the considered judgment of medical authorities. We feel, nevertheless, that abortion must not be simplistically proclaimed the best and only solution. Here, too, divine norms must speak clearly: the unborn child, in spite of tragic circumstances is entitled to life, protection and care.

A society that seeks to solve its problems of pain and tragedy by ridding itself of its unborn children can hardly claim to aspire after moral excellence.

We submit, furthermore, that by removing the consequences of societal wrongs no remedy has been applied to the actual ill.

The consequences of easy abortion arrangements have born out the above.

Sweden, where abortion laws are very liberal, reports a serious increase in neurotic tendencies in women who have aborted. (**Commonweal**, June 30, 1967, p. 411).

It is no secret that repeated abortions impairs a woman's mental and physical health. Liberalized abortion possibilities cannot help but bring about repeat abortions.

As to the argument that legalized abortion solves the problem of the carnage, caused by illegal abortions with all its sordid results, we do well to avoid hasty conclusions.

Eastern European countries and Japan, where medical abortions have been legal for several years, experience no let-up in the number of illegal abortions.

The Japanese Health Ministry has, therefore, recommended that birthcontrol programs deserve preference above present abortion practices.

Russia passed a law in 1919 permitting abortions for a variety of reasons, but was forced to repeal the law in 1937 when it became obvious that abortions affected national health adversely.

Though we accede that changes in the present Abortion section of the Criminal Act may be necessary, we earnestly request you, the Honourable Members of Parliament, to weigh the preceding considerations carefully in evaluations of proposed amendments.

Christian Action Foundation,
Box 812,
Edmonton, Alberta.

FEUILLETON

Late Lente

door Hugo Kingmans

(30)

Er is een tijd geweest, dat zij in bed lag te schreien. Dat was toen met Jan, toen moeder . . . nee, zij had ook schuld.

Nu ligt zij niet te huilen. Maar de slaap komt niet. En dat is ook om Jan Stelmaker. In de zoon heeft zij de vader hervonden. En al het gebeuren van toen dringt onweerstaanbaar op haar aan. Hoe is het mogelijk, dat dit nog eens terug zou keren, na zoveel, zoveel jaren . . .

En toch — toch moet het verleden dood zijn. Hier heeft zij haar taak gevonden: de huishoudelijke leiding op de boerderij; de verzorging van deze twee mannen, die — zij weet het wel — in de omtrek "sullen" genoemd worden, maar die toch zeer in de achting gestegen zijn sinds min of meer bekend werd, dat "IJsselzicht" een broeinest van illegaliteit was. Dát had men achter de Haverdinks nooit gezocht.

Zeker, het verleden is dood. Zij heeft hier haar taak, ook in de verzorging van de altijd stijf op bed liggende zuster van de Haverdinks.

Zij kan er de slaap niet van te pakken krijgen . . . Zij hoort de zoon van Jan nog praten.

* * *

Aan strenge winters is men in Canada gewend. Maar deze is dan toch wel heel streng geweest! Eind maart vroor het nog als was het januari! En de sneeuw lag meters hoog.

In zulk een situatie is de farm "Zwolle" wel erg geïsoleerd. Enkele zondagen, toen sneeuw over de prairie en velden joeg, konden de Stelmakers niet eens naar de kerk in Granum.

Maar de aprilmaand heeft verandering gebracht. Een sterke dooi is ingetreden. De wegen zijn weer berijdbaar en Charles gaat weer dag in, dag uit, naar de school in Granum.

Aan de kant van de grote weg staat de kleine car, met achter het stuur Alice. Zij blijft er rustig in zitten, want het regent pijpestelen. Haar oog is gericht op de verte, in de richting van Granum.

"Daar is-ie," zegt zij hardop. Al enkele malen heeft zij op haar horloge gekeken: de bus is laat vanmiddag. Maar in de verte doemt het grote gevaarte op. Zij draait de auto en zet die in de richting van de farm.

De bus stopt een moment om Charles uit te laten, die ijlings op de auto toeloopt en, als Alice de deur geopend heeft, naast haar neerploft.

"Hondeweer, hè, Charles."

"En of. Geef mij dan maar vorst en sneeuw."

"Ja, ja, en dan zó, dat je niet naar school kunt," lacht Alice, die gas heeft gegeven.

"'k Heb een dikke brief van John in mijn tas," vertelt Charles, die dagelijks de box ledigt.

"O, leuk. Misschien staat er veel van Holland in."

Het briefje, waarin hij meldde in de Gelderse Achterhoek te zijn, is verleden week gearriveerd. John heeft wel gelijk gehad: vader Stelmaker was wel niet jaloers op hem, maar hij benijdde hem wel. Niet alleen in Holland, maar nota bene in de Achterhoek, waar zoveel voetstappen van hem lagen! Wacht maar, zo gauw de oorlog voorbij is gaat hij naar Holland. Het kost wel een handvol geld, maar dat moet er dan maar eens af.

De meisjes rekenen er stellig op, dat vader, zodra John terug is, enkele maanden op reis gaat. Zij gunnen hem dit zo van harte, al zouden ze graag mee willen naar Holland. Maar dat gaat nu eenmaal niet.

Bertha is bezig de tafel te verzorgen. De oorlog heeft ook haar plannen in de war gestuurd, anders was zij reeds getrouwd met John Konijnenbelt, in de buurt van Edmonton. Maar natuurlijk moest die ook militair worden. Alleen — hij werd afgekeurd voor de dienst in Europa, maar moest in Canada dienst doen, bij het thuisfront. Slechts schaarse verlofdagen brengen de twee met elkaar door.

"Een dikke brief van John," kondigt Charles aan, het epistel op tafel werpend.

"Waarschuw vader," beveelt Bertha. "Dat is natuurlijk een schip vol nieuws uit Holland."

Uiteraard weten zij precies hoe de zaken in Europa staan.

Charles is weggehold en keert enkele minuten later met vader terug. Gretig grijpt Stelmaker naar het schrijven, scheurt de enveloppe open en leest datum en opschrift. Je kunt wel zien, dat de oorlog op een eind loopt: John schrijft er eenvoudig Doesburg boven en dan de datum.

"Doesburg," zegt Jan met een bijzondere klank. Hij liefkoost dat woord als het ware. "Die kwajongen zit in Doesburg! En wat gaat die post toch vlug! Zeven dagen geleden geschreven."

Och ja, vliegtuigen brengen de post der soldaten naar Engeland en vandaar per vliegtuig rechtstreeks naar Canada. De dienst is perfect in orde.

"Toe vader, **lees nu.**"

"Ja, ja, maar liefst vier blaadljes dicht beschreven. Daar moet ik eens voor gaan zitten."

En dan leest Stelmaker hardop.

John vertelt, dat hij in de Gelderse Achterhoek is beland. Er is nog even hevig gevochten. Doesburg, vader zal er wel eens geweest zijn, ligt voor een deel in puin. Vooral de toren en de kerk hebben veel geleden. De troepen zijn weer verder getrokken, naar Zutfen, Deventer, Zwolle. Maar in Doesburg is voorlopig een klein garnizoen achtergebleven en daar is hij ook bij.

Met groot enthousiasme zijn de bevrijders ingehaald. Dat heeft hij nergens zó meegemaakt, noch in Italië, noch in Frankrijk, ook niet in België.

't Is heus waar, men vloog ons gewoon om de hals, de meisjes voorop. Wie weet, misschien kom ik wel met een Gelders meisje naar Canada terug!

Nog verschillende bijzonderheden vertelt hij van de blijdschap der bevolking, die vijf jaar is geknecht door de Duitsers.

"En, vader, nu moet u eens horen. Op de eerste dag dat wij er waren, reed ik patrouille, om de omgeving van Duitsers te zuiveren. En toen kwamen we met een carrier op een farm, die heet "IJsselzicht". Daar was een vriendelijke, aardige vrouw. Ik dacht, dat zij de boerin was, maar later bleek van niet. Ik was de enige, die met de bewoners van de farm praten kon. Opeens vroeg de vrouw: "Wie ben jij?" En toen ik het had gezegd, zei zij: "Dat dacht ik wel, je lijkt sprekend op je vader. Die heb ik heel goed gekend."

"Wat leuk!" valt Bertha de voorlezer in de rede.

"Stil nu!" roept Alice.

Jan Stelmaker gaat verder, zich nog niet bewust van wat er verder komen zal.

"Die vrouw heet Marie Saalmink, misschien herinnert vader haar zich wel. Zij heeft gezegd, dat ik u de hartelijke groeten moest doen, als ik weer thuis kwam. Dat doe ik nu vast maar in de brief. Ik ben 's avonds alleen naar die farm gegaan en later nog verschillende malen. Het is er zo gezellig. Die vrouw is heel aardig. Ik zou bijna zeggen: lief. Op die farm wonen twee ongetrouwde broers en een zieke zuster. Die Marie Saalmink is er hoofd van de huishouding. Zij is nooit getrouwd geweest."

Jan Stelmaker houdt even op en staart het raam uit. Dan hervindt hij zichzelf en gaat weer verder.

"Zij heeft moeder ook gekend, maar niet zo goed als u. En ook grootmoeder Everts en oom Piet. En dan, vader, vertelde zij, dat opa in Zwolle overleden is, een paar jaar geleden. Zij had het in de krant gelezen. Dat weet u zeker nog niet?"

"Dat hebben wij hem toch geschreven?" zegt Bertha.

"Er zijn immers een paar brieven van ons niet terecht gekomen," merkt Alice op. "Dat is dan een van die brieven geweest."

Jan Stelmaker is blij met deze interrupties. Dan kan hij tot zichzelf komen. Want dit schrijven ontroert hem. John, die Marie Saalmink ontmoet en haar geregeld spreekt! Wat kan het vreemd lopen in de wereld. Uit de brief blijkt niet, dat Marie John op de hoogte gebracht heeft van de omstandigheid, waaronder zij zijn vader goed gekend heeft. Hij verwacht dat zij dat niet heeft gedaan.

"Kom, vader, is de brief uit?"

"Nee, nee. Maar jullie kletsen er doorheen. Ik ga verder."

"Gister ben ik met de carrier naar Doekum gereden. Na wat vragen kwam ik terecht bij oom Piet. Ze keken natuurlijk heel verbaasd dat daar een Canadees soldaat moederziel alleen kwam opzetten. En nog gekker toen ik Hollands bleek te kennen. Maar stom verbaasd waren zij toen ik mij bekend maakte, dat kunt u wel begrijpen. Ik ben er enkele uren geweest en heb er veel vernomen. Ik zal nu nog proberen, de andere ooms en tantes van moeders kans te bezoeken, maar ze wonen nogal uit elkaar. En ja, dan moet ik toch trachten in Zwolle te komen. Zouden zedaar nog wonen, nu opa Stelmaker overleden is? Die Marie Saalmink wist niets van hen af. Zij heeft oom Maarten en de tantes wel gekend, hoe, dat weet ik niet . . ."

"Juist," denkt Jan, "zij heeft hem niets verteld. Dat is fijngevoelig."

John vertelt dan nog enkele bijzonderheden van wat Marie Saalmink heeft meegedeeld, en van de boerderij "IJsselzicht", die ongeveer een half uur van Doesburg ligt. En hij besluit zijn brief: "U merkt dat ik heel wat heb meegemaakt hier. Wat ben ik blij in Holland te zijn! Het is een goed land. Maar er is hier heel veel honger geleden, vooral de afgelopen winter. Op de farms ging het, maar in de steden, speciaal in het westen, is de toestand heel erg geweest. Ook is er ontzettend veel vernield. En nu hoop ik maar dat ik zo spoedig mogelijk naar huis kan komen, al zal het nog wel even duren. Goddank ben ik er goed afgekomen. Natuurlijk kan er nog wel iets gebeuren, maar zoals wij het nu zien, kom ik straks gezond en wel weer thuis. Heel wat wereldwijzer geworden, veel gezien en meegemaakt. Vreselijke dingen ook. Maar God heb ik niet uit het oog verloren, vader. Met de hartelijke groeten aan Bertha, Alice en Charles en tot ziens, hopen wij, spoedig. Ik zal proberen elke week een brief met belevenissen uit Holland te schrijven, maar ik denk niet dat we lang in Gelderland blijven."

"Ziezo, dat weten we weer," zegt Jan Stelmaker, geforceerd opgewekt; hij moet over zijn diepe ontroering heenomen.

(Wordt vervolgd.)

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

BY D. J. VAN DIJK

11. *Modern devotion, Anabaptists and Calvinists*

The first half of the 16th century forms one of the most important and emotional periods in European history. Cultural and scientific domination of Roman Catholic Christianity is breached by the Italian-born trends of Renaissance and Humanism. The rediscovery of Greek and Roman cultures leads to enthusiastic admiration as well as strong criticism of the Church and its now seemingly narrow views. As a result of abuses and crooked situations, and the sometimes immoral behaviour of clerical top figures, including several popes, many were alienated from the church which had lost its face among large groups of intellectuals, some of whom were even clericals themselves. In addition, the big voyages of discovery of those days widened the geographic scope of the European people. This is the point when the Roman Catholic Church breaks with the German monk and professor Martin Luther, which leads to the Reformation — the rift in Western Christianity. This was mainly due to the invention of the art of printing which made it possible to spread Luther's ideas among the people.

But how did the Netherlanders react to these major changes in the spiritual field? Well, in the first place, in response to the ostentation of the Burgundian administration and the undignified way of living of some church servants, a strong personal tendency to pious Christian life is noticeable among church people and laymen in the North East section of the Netherlands. In this way the Fraternity of Communal life came into existence, in which men and women decided — without taking the vows — to live in a really Christian way, avoiding the world of sin, and working together in order to maintain their community. The spiritual thinking of this movement which was later given the name of "Modern Devotion", is perhaps best expressed in the "Imitation of Christ", a booklet which has also provided many non-Christians with peace and consolation in difficult hours. This same atmosphere of quiet devotion can also be found in Dutch woodcarvings of those days.

Humanism, which originated in Italy, found its greatest representative in the Netherlands. He was Desiderius Erasmus, born in Rotterdam, who was more a European than a specifically Dutch figure.

Along with him, Dutch humanism knew some contemporaries who worked in an atmosphere of peace and concentration in the more or less isolated North of the Netherlands, and who arrived at Lutheran ideas even before Luther himself. But Erasmus, the great linguist and connoisseur of the Bible, the pure classicist, was incontestably the central figure. He was the illegitimate son of a priest and grew up in a convent, an atmosphere which he himself never accepted. In numerous books, including his famous "Praise of Folly", he, more than anyone else, lashed out at the clergy of his days, for their immorality, their ignorance and arrogant narrow-mindedness.

In Basle, in Oxford, in Louvain and many other European university cities his word and his criticism were authoritative. Yet, when Luther broke with the Roman Catholic church, Erasmus refused to follow him. He thought that the disputes were not worth a rift. He aimed at a non-dogmatic Christianity rather than at religious dissension. To him moral purity of man was more important than the purity of the church. His principle was to be strictly critical and yet tolerant; true science was his lead; doubt of the possibility of religious certainty was the result. Loathed by Catholics as well as by Lutherans, this champion of humanistic tolerance died in great solitude.

The circulation of Luther's writings and of the Bible in the vernaculars was made possible as a result of the miracle of printing, and it brought many simple people for the first time into personal contact with the Holy Scriptures. They read themselves, or were read to by others who weren't scholars either. For these people the great message of Christianity lay in the last Book of the Bible, in Revelations, which announces the end of the world, the creation here on earth of the Millennium of Heaven, the Kingdom of Zion, and in which the phenomena are described, accompanying the advent of that Kingdom. The period in which those bible-readers lived was full of signs of destruction: catastrophes, famines, misery of the common people and unheard of luxury of the wealthy, and decline of moral values. Under these influences the movement of the Anabaptists developed among the many poor people of the Netherlands. They derived their name from the conviction that there is no sense in baptizing a baby, because it is of value only to an adult who himself expresses the wish to be baptized. They believed that the Millennium here on earth could be best founded by themselves. Their ideas on a just distribution of earthly goods, on everyone's right to prosperity, were in direct contrast with the existing social order. For that reason their adherents were bitterly persecuted right from the beginning. At the Dutch stakes — sad tools in this religious war — many thousands of these Anabaptists were burned to death. After they had conquered the German town of Munster, they were besieged there by the suddenly co-operating Catholic and Lutheran monarchs. The Anabaptists were defeated and exterminated in a most cruel way. But their children were to form the task forces in the coming rebellion of the Netherlands against Roman Catholic Spain. Their desire for justice here on earth had plowed deeply into the character of the Dutch people.

(Radio Nederland)

DEN HAAG: Ter gelegenheid van de 59ste verjaardag van H.M. Koningin Juliana op 30 april j.l. maakte Max Koot deze foto.

Christian Labour Association of Canada

(Continued from page 2)

Immediately after Dr. Vrieze's speech, Gerald Vandezande introduced a most fitting resolution to be sent to the newly-formed Christian Businessmen Association congratulating this new organization and expressing the confidence that the Christian Businessmen and the Christian Labour Association will work jointly and harmoniously for the establishment of a Christian approach in the field of labour and industry.

This resolution received a wholehearted and unanimous approval from the audience. After closing prayer by Arthur Joosse and the singing of the national anthem the CLAC's 16th Annual Convention came to an end.

— — —

Two days later the CLAC went to Court. On April 30 Chief Justice Dalton C. Wells of the Supreme Court of Ontario listened to the CLAC's lawyer Mr. B. J. MacKinnon who in a magnificent manner presented the struggle of a small Christian labour union against the intimidations and intolerance of the powerful AFL-CIO unions. He related how in May 1965 the CLAC organized workers of the Sass manufacturing in Chatham were forced off the job because of illegal tactics of the Carpenters union, the Hodcarriers and Labourers union and the Teamsters, and their various agents, inspite of the fact that the Sass workers had voluntarily chosen the CLAC as their union and as such had been certified by the Ontario Labour Relations Board. Right from the start it was clearly evident that Chief Justice Wells was in clear sympathy with the plight of the CLAC. However, Mr. Robin, lawyer for the international unions and their agents was of a different opinion. He argued for many hours, that Gerald Vandezande had no right under the law to sue other unions, since the Rights of Labour Act stipulates that unions cannot sue or be sued. As Mr. Robin added argument the impatience of Justice Wells grew visibly. At one point he sharply interjected: "All you are trying to do is to stop justice being done on the basis of technicalities". When Mr. Robin began to cite other cases from the lawbooks, Justice Wells interrupted him: "Oh I know what you are trying to say, I've heard all your arguments now on a nauseating number of occasions". At 4 o'clock the Court session came to an end, to be resumed the next day at 10 o'clock. However, that did not happen. Apparently, during the day Mr. Robins had come to the conclusion that he was fighting a hopeless case. He pursuaded his clients that it would be better to approach the CLAC and sue for peace and settlement. The rather docile agents of the secular unions blindly followed his advice. Then a most astounding thing happened when Mr. Robin and his clients asked Messrs. MacKinnon, Binnie and Vandezande to draw up an injunction forbidding the secular union agents to interfere with the CLAC and its members. It was almost unbelievable and the only explanataion is that the Lord blinded the eyes of those who sought to destroy the CLAC. The CLAC lawyers and representatives presented Mr. Robin and his clients with a draft injunction which was of a much wider scope than the CLAC sought to obtain through the Court. It strictly told the agents of the Carpenters and the Labourers Unions in Kent and Essex Counties and all their agents and servants, plus every other person, to refrain from injuring members of the CLAC and from interfering with the relationship with their employers and from intimidating members of the CLAC.

— — —

The next astonishing thing happened. Mr. Robin and the international union agents agreed with the wording. On May 1 at 3 o'clock in the afternoon the draft injunction was presented in the Court to Chief Justice Wells. He smilingly placed his signature and remarked that the first day of May was a most fitting date for the settlement of this bitter labour dispute. Thus came to an end a Court case which was expected to last at least 10 days, plus almost certain appeals to Court of Appeal and the Supreme Court of Canada.

The battle for freedom is far from over yet. But a tremendous step forward has been made by this precedent-setting injunction of the Supreme Court of Ontario. Secular unions, bent on destroying the CLAC will seriously think before they again try to interfere with workers who have chosen the CLAC as their representative. Our humble thanksgiving goes to the Lord of Heaven and earth Who has heard the prayers of His children. Let us all rejoice and take heart, for the Keeper of Israel will neither slumber nor sleep. His covenant love will stand forever.

E. Vanderkloet.

AGONIZING

The New Testament Church spent hours in an upper room agonizing. Today we spend hours in a supper room organizing.

— Selected

KLM Zomerdienstregeling

De KLM zomerdienstregeling, die van 1 april tot 1 november van kracht is, behelst onder meer een verhoging van het aantal vluchten op de lijn Amsterdam—Montreal. Het aantal diensten op deze lijn zal in het topseizoen van 10 op 12 per week worden gebracht. Eveneens zullen gedurende het topseizoen de vluchten tussen Amsterdam en New York tot 35 passagiersvluchten per week in beide richtingen worden opgevoerd. Hiervan worden er 20 met de nieuwe Super DC-8 gevlogen. In de tweede helft van de zomer zullen nog twee van deze Super-DC-8-en aan de vloot worden toegevoegd, zodat de KLM dan over vier van de in totaal zeven bestelde vliegtuigen van dit type de beschikking heeft.

Rondreizende schilderijen-tentoonstelling

(Can. Scene) - De industrieën en grote bedrijven zijn de hedendaagse beschermers van de Kunst geworden; de firma Peter Stuyvesant in Amsterdam is echter nog een stapje verder gegaan en heeft een uitgebreide collectie schilderijen in de fabriek, net buiten Amsterdam, opgehangen. Deze tentoonstelling zal een rondreis door Canada maken, vergezeld door dia's en opnamen van fabrieksgeluiden, om de originele fabrieksatmosfeer weer te geven.

De verzameling zal tussen september 1968 en juni 1969 in ongeveer acht plaatsen tentoongesteld worden.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE MARCH PROBLEMS

No. 292 (Breuer)

Although the threat with the Bishop is akward because that piece can make so many moves in the same threat, the problem as such is worthwhile. I suppose you needed quite some time to find the exact solution. 1. Q-Q6, thr. 2. B-R2, B-N3, B-K6, B-B7, or B-N8 check, KxP (forced); 3. Q-Q5 mate. The one variation shows a completely different game: 1. —, N-N2; 2. Q-B7, thr. 3. Q-B3 mate. N-B4 (forced); 3. Q-KN7 mate. Very enjoyable, isn't it?

No. 293 (Legentil)

The keymove in this problem is very evident in my opinion. Our climbers will have no objections to a very easy problem once in a while, I suppose. 1. B-R2, thr. 2. N-N5 mate.

No. 294 (Seneca)

I am happy that my tip about the "Indian motive" in this problem has helped here and there. The question was how to recognize the position to such an extent that the Indian motive could be applied. Of course, that is why in this case four moves are necessary. The solution is one-way: 1. K-B6, K-R5; 2. B-B8, K-R4; 3. B-Q7, K-R5; 4. K-N6 disc. mate.

No. 295 (Paros)

Dr. Paros composed a rather confusing position. The keymove is a real secret. Solving this problem meant a time consuming business, I expect, but the solution brought surprise: 1. R-N4! thr. 2. Q-Q7 mate. Did you find out why exactly this first move of the Rook is necessary and why all others are wrong? 1. R-N5?, for instance, seems so nice, with the threat 2. BxN mate, but this does not work after 1. —, B-B1. The problem has fine variations, as: 1. —, B-B1; 2. PxR mate. 1.—, R-B6; 2. QxR mate. 1. —, R-N5; 2. NxR mate, etc. This is an excellent two-mover.

DUTCH

No. 292 1. Dd6, dr. 2. La2, b3, e6, f7 of g8 sch., Ke4:; 3. Dd5 mat. 1. —, Pb7; 2. Dc 7, Pc5; 3. Dg7 mat.

No. 293 1. La2, dr. 2. Pb3 mat.

No. 294 1. Kc6, Ka4; 2. Lc8, Ka5; 3. Ld7, Ka4; 4. Kb6 aftrek mat.

No. 295 1. Tb4!! dr. 2. Dd7 mat.

De ontwikkeling der Vrije Universiteit

(Vervolg van pag. 1)

zien. Deze vaart echter past wel als zij de kennis om haarzelf op het oog heeft, als zij de verwondering gaande weet te houden en zich op de omweg, ver van de praktijk en kenmerkend voor wetenschap, wil begeven. Op die wijze kan kennis en inzicht **ontstaan**, die de praktijk werkelijk kunnen dienen. Van de wetenschap uit gezien komt een nog belangrijker kwestie op voor de pragmatische stelling. Wat is eigenlijk nuttig? Het bevorderen van een betere wereld. Maar wat is beter in dit verband? Een humaner wereld, zal het antwoord vermoedelijk luiden. Ik mag de vraag aan deze wetenschap nu wel eens toespitsen: Wat is humaan, wat is ware hulp van de naaste: Een secularistische hulp van de ontwikkelingslanden of een hulp die afgestemd is op het komende Koninkrijk van God? Daar de verwondering het begin der wetenschap is lijkt mij de verwondering over deze keuze een goede start. De vraag kan inderdaad niet genegeerd worden als wetenschap op verantwoorde wijze wil helpen, maar het is even duidelijk dat de wetenschap voor een antwoord bij haar grondslag te rade moet gaan.

Laten wij ons daarom tot de Vrije Universiteit en haar grondslag wenden om langs die weg straks naar de praktijk terug te keren. Wat heeft men indertijd met de VU bedoeld. Wat houdt zij ons als norm voor? Haar eigenlijke bedoeling was niet de emancipatie van het gereformeerde volk, ook niet de secularisatie van de wetenschap t.o.v. de kerk, zeker niet een volstrekte secularisatie, een wetenschapsbeoefening alsof God er niet zou zijn.

Kuyper drukt zijn bedoeling bv. zo uit: "Zal het Christendom een zuurdeeg in ons volksleven zijn, dan moet ook de rechter, ook de geneesheer, ook de staatsman, ook de letterkundige, ook de wijsgeer den inhoud zijner wetenschap door het licht van den Christus laten beschijnen". En Bavinck merkt op: "We moeten tegenover de ongeloovige wetenschap een geloovige plaatsen, een geloovig wetenschappelijk stelsel, dat belichaamd is in een Universiteit. De wetenschap toch neemt een eerste plaats in en heeft er recht op, dat ze van de dwaling der eeuw bevrijd worde en haar het Evangelie verkondigd worde. De ongeloovige scholen hebben ons onze zonen ontroofd en hen bij onze tegenstanders gebracht. Alleen een Christelijke wetenschap kan ons helpen; een reformatorisch leger is er, maar dat leger heeft officieren nodig. Eén Universiteit is meer waard dan een georganiseerd Leger des Heils. Evangelisatie is goed, Zending ook, maar hoog daarboven staat de macht eener Vrije Universiteit."

Wij zijn geneigd het wat anders te zeggen dan tachtig jaar geleden, maar het is duidelijk wat zij met de VU beoogden en wat de oprichters de VU als norm meegegeven hebben. Men krijgt de indruk, dat zij hun tijd beter begrepen dan wij de onze.

Als Nietzsche enige tijd aan de universiteit is, schrijft hij aan zijn zuster, dat men moet kiezen tussen de zielerust van het geloof en de waarheid der wetenschap. Hij kiest voor de laatste (maar vindt het al spoedig daarna een bedriegelijk fundament). Op zijn bijzondere wijze heeft hij echter met deze keuze uitdrukking gegeven aan een dilemma, dat de wetenschap vanaf haar ontstaan begeleid heeft. Het is het — in feite valse — dilemma van het geloof en de wetenschap als menselijke macht der zelfstandigheid. Adam had er in algemene zin ook al last van. In de wetenschap meende men en meent men nog steeds, heeft de mens een onafhankelijk vermogen. Met deze macht achtte men, dat de mens in de wetenschap de waarheid op autonome wijze resp. kon opsporen, zelf schiep en uit de feitelijkheid kon aflezen. Maar nimmer is men in staat geweest, wat dwingend vereist is, om deze autonomie wetenschappelijk te bewijzen. Zelfs de wijsgeren, die zich sterk maakten voor dit bewijs op grond van de relatie van de waarheid met de onaantastbare feiten door middel van verificatie, zijn gewetensvol tot de conclusie gekomen, dat strikt genomen geen wetenschappelijke bewering te verifiëren is. De autonomie is in feite en innerlijk tegenstrijdig een geloof. Wat naar binnen gezien voor de wetenschap autonomie is, is naar buiten beschouwd neutraliteit. Deze is dus verre van onschuldig. Zij drukt een voorkeur uit. Kuyper zegt van de neutraliteit, dat zij een manke juffrouw is, die naar links overhelt. Wie de straat van vandaag bekijkt kan bemerken, dat dit nog altijd waar is. Voor de Russische ambassade is het vrij rustig.

De oprichters van de VU hebben niet in de eerste plaats gedacht aan de negatieve kant van de vrijheid, nl. aan de vrijheid t.o.v. de staat en van de kerk, doch aan de positieve zijde van de vrijheid, aan de kerstening van de wetenschap.

Betekent dit, zoals men toen meende, een christelijke wetenschap? Het is ons duidelijk geworden, dat het in het algemeen gesproken onjuist en dan ook onbillijk is elkander die last op te leggen. Men kan een christelijke wijsbegeerte verlangen maar men moet niet om een christelijke wiskunde vragen. Daarmee wordt de wiskunde echter niet een neutraal gebied.

De Vrije Universiteit en elke christen, die zijn wetenschap stelt onder leiding van zijn geloof, staat daarmee voor een onbegrensde, een nooit te voltooien opgave. Het gaat om een uitdaging aan de christen, die hij als een roeping heeft op te vatten. Als hij ervoor openstaat, zal hij in het voortgaan altijd ontevreden zijn over wat hij bereikt heeft. Onze overleden hoogleraar Okma zei mij eens, dat hij nog steeds niet goed doorzag, wat de relatie van zijn geloof en zijn vak, de rechtswetenschap, inhield, maar dat hij hoopte er altijd ongerust over te blijven, dat hij dat inzicht miste.

Men moet geen argument voor of tegen zulk een christelijke weg in de wetenschap putten uit het verschil of het ontbreken van verschil met de zgn. neutrale wetenschap. Deze kwestie is nl. veel gecompliceerder en vertoont ook grote verschillen van vakwetenschap tot vakwetenschap.

Maar wel zal de bedoelde opstelling van de Vrije Universiteit de wetenschap zowel als haar toepassing op de praktijk richting wijzen, motiveren en integreren kunnen. De Vrije Universiteit heeft zich van meetaf opgesteld tegenover de wetenschap en de universiteiten, die zich, zoals al zo lang gangbaar is, stellen op de grondslag van de autonomie der wetenschap. Zij keert zich niet tegen de wetenschap als zodanig, maar bedoelt haar te bevrijden uit de ban van het vooroordeel der autonomie. In die zin kiest zij een waarlijk kritische positie.

Vergeleken met de tijd van de oprichting van de VU is de slinger van de geschiedenis ook voor de christenen bezig naar een ander uiterste door te slaan, dat van een aversie tegen de grondslag en van een wereldse opstelling. Bij ons heeft men dat de laatste tijd kunnen bespeuren aan het gehouden congres aan het laatste nummer van Pharetra en aan de stellingen in bespreking. Het jonge plantje van de Vrije Universiteit staat tussen de eeuwenoude reuzen van de autonome wetenschap te bibberen in de stormen van de secularisatie. Dat behoeft niet aan het plantje te liggen, het kan ook aan de storm liggen.

Hoe dit ook moge zijn, nu de Vrije Universiteit er is en zich presenteert als wat zij steeds wilde zijn en nog steeds wil zijn, is het ongeoorloofd om de VU te gebruiken teneinde de VU te onthoofden, of wel een grondslag lichter te maken.

Heeft dit alles ook betekenis voor de praktijk? Ik heb reeds gezegd, dat de grondslag aldaar de weg moet wijzen, de drijfveer moet geven en zo bijdraagt tot de samenhang der wetenschappen. Maar er is nog iets anders. Een van de ernstigste problemen voor de toekomst van de wereld is de toenemende overmacht van een zich autonoom en neutraal opstellende wetenschap. Zij blijkt steeds meer een macht boven de mens, een metahumane macht te worden, die zich als een automaat laat gelden. Men zou kunnen spreken van het boemerangeffect van de idee der autonomie. Daar komt bij als een implicatie van de idee der autonomie, dat de vraag naar de zin van de invloed der wetenschap op de praktijk onbeantwoord moet blijven. De vraag, waarom het nu eigenlijk gaat, zal de wereld in groter verlegenheid laten, naarmate deze wetenschap het verloop van de geschiedenis sterker beheerst.

Alles bijeen genomen is er, dunkt mij, thans zelfs meer reden om een vrije universiteit in te zetten voor de cultuur dan ten tijde van haar oprichting. Zij bestaat niet om sentimentele redenen, noch uit respect voor de traditie, zelfs niet met evangelisatorische oogmerken. Dat alles is onvoldoende om het bestaan van de VU te rechtvaardigen. Zij heeft de roeping een christelijke weg te gaan in de wetenschap zelf en in de wetenschap voor de praktijk. De Vrije Universiteit moet zich inzetten voor deze wereld, afgestemd op het komen van het Koninkrijk Gods. Met al haar feilen en gebreken moet ook zij dit Rijk zoeken en tonen.

Indien de studenten, na enige tijd aan de VU verkeerd te hebben, zeggen: Wij bemerken daar niets van, dan is dat in de eerste plaats een schromelijke overdrijving, en in de tweede plaats moet dat hen, die voor het werk van de VU verantwoordelijk zijn, tot zelfinkeer brengen. Het falen heft evenwel nooit de roeping op. Natuurlijk wringt de schoen wel hier en daar. Een knelpunt lijkt mij, dat wij allen naar de trant van deze tijd tezeer vertrouwen op onze macht in de wetenschap en te weinig gemeenschappelijk bezet zijn door de Geest van Christus, die alleen ons kan samenbinden, richten en motiveren voor de taak, die we aan de Vrije Universiteit heben.

Noot: Dit artikel is, omdat de rede niet uitgeschreven was, een vrije weergave van het gesprokene.

BROADCAST BACK TO GOD HOUR IN HAMILTON

The Back to God Hour program will be broadcast over C.K.O.C., 1150 on the dial at 11.30 P.M. and not at 11 P.M. as reported earlier.

Focus on Education

Tax Aid for Private Schools?

There is a growing school of thought in North America today that the system of public education is a dead horse.

In the United States, critics are saying that U.S. education, as it has been known for the past several decades, is no longer applicable to today's needs of society.

The critics would like to see a system of private schools supported with public tax money. Several months ago, for example, a proposal was submitted by a United States Chamber of Commerce task force which suggested that a program of competitive school systems be established. Barrons, the widely-read business publication, in a front page editorial, called for the junking of the "monopoly" of the public schools.

* * *

Essentially there are three schools of thought: those who say all is well in public education, those who say improvement is needed, and others who believe the system is bad and should be replaced.

Is there any truth to the charge by Barrons that public education has come perilously close to failure?

The editorial states that what is basically wrong with the present system is that most people have no freedom of choice in education. The state has a monopoly on education and the educational system has fallen prey to all that is inherent in monopolistic situations. Lacking effective competition, the system has become slothful and its attentions are turned inwards to the point where concerns such as teachers' salaries and advancement replace the teaching of students as the system's major concern.

* * *

Barrons believes that a competitive system, in which a number of school systems compete for exellence, would in no small measure cure the defects inherent in the present monopolistic situation. Under a competitive scheme, the state would continue to enforce standards and school attendance and would in addition finance all systems by allowing taxpayers to allocate their school tax dollars in support of the system of their choice.

A far more important result of such a breakthrough would be that parents would be free without attendant financial penalties to exercise those rights guaranteed to them by the United Nations' Declaration of Human Rights which states: "Parents have a prior right to choose the kind of education that shall be given to their children."

* * *

As a citizen, I favor the concept of private school systems. I cannot get too excited when people say the Roman Catholic schools should join the public system. It was also a source of regret that the Alberta School Trustees' Association voted last November to have the province withdraw the $100-per-pupil grant it now extends to private schools in Alberta.

* * *

Does the public school, in its present form, train the child to become an acceptable member of society and to share that society's ideals? Richard J. Needham, columnist for The Globe and Mail of Toronto answered the question this way:

"The religion our young people get is materialism — the pitiful doctrine that man's chief purpose here on earth is to make money and amass junk. It is collectivism — the pitiful doctrine that all human fears, follies, and failings are to be resolved by passing laws, drawing up regulations, establishing government agencies and handing out government cheques.

"It is conformism — the pitiful doctrine that the only right and happy way to live is the dull and miserable way most other people live."

* * *

Mr. Needham drew a great deal of support for his column. To many parents in Ontario, a public education is unacceptable for their children. For a large number of Christian parents, God, not society, is the end of education. Many of these parents support the Ontario Christian school movement. Forty-two Christian schools affiliated with the Ontario Alliance of Christian Schools serve approximately 7,500 Ontario students.

Statistics show that the educational standards in these schools compare favorably with those of the province's public and Roman Catholic separate schools.

* * *

Annually, the supporters of Christian schools in Ontario (and a similar situation exists in Alberta) pay, in addition to normal school taxes, an amount exceeding $2 million for the operation of their schools. Because these parents exercise their God-given rights as they are recognized in the Universal Declaration of Human Rights, the Ontario government penalizes them to the tune of $2 million a year.

The supporters of these private schools believe that a nation's strength does lie in uniformity but in the recognition given the individual and groups of individuals. Only when an individual is allowed to give full expression to his fundamental beliefs, whether this be in church affiliation, political association, labor union membership, or educational philosophy, is a country free.

There are many who are making sacrifices to ensure their children get the kind of education which is in unity with teachings in the home. They feel the freedom to differ and the right to act accordingly constitutes the difference between a free and an autocratic society.

To his credit, former MLA Donald S. Fleming supported the allocation of $400,000 in public funds to Alberta private schools. He noted these schools are educating approximately 6,000 students at no cost to the province or school boards. If these students were in the public schools the cost would be about $2.2 million.

The province has also provided restrictions to prevent the unwise growth of small schools. To qualify for provincial support, these schools must: operate independently for a three-year period, have at least 30 pupils and two teachers, and teach subjects which conform to the Alberta curriculum.

It is my personal view that the Social Credit government of this province deserves credit for recognizing that private schools do have a place in Alberta education and that they should receive some measure of support from the public purse.

"The Albertan."

Something on Dancing

③

It is not surprising that some reactions to my former articles reached me and, although I did not intend to continue my short notations on the subject of dancing, I will now make use of the opportunity provided by these reactions to elaborate on it.

My **first** contact was an oral one: I talked with a female member of one of our Chr. Ref. Churches; for a couple of years she was a member now of a Chr. Ref. Church, with all the conviction of her heart. She told me that she was very grateful for the fact that dancing was not allowed in our circles, and that she would hate the thought that it would be introduced. And why did she tell me so? — because **her own experience** had learned her the lesson of the dangers of dancing. In her own youth, in her high-school-time, she had been accustomed to dancing; and she told me that, if the Lord had not kept her, she would have gone astray by it.

My **second** contact was a written one; it was written in the Dutch language by a concerned mother. I was amazed to read in that letter of a dancing-party for our young people organized in the house of an elder; and of the fact that she was told that such **private** parties would do no harm. Her daughter, again **from her own experience**, was of an other opinion, she was much upset and refused to go to 'those young people parties' any more. **Was** it not harmful? — the mother continued in her letter: "The matter does not end with this; there are young people already going to the dancing-parties of the public High Schools. Parents sending their children to the Christian High School allow their children to go there." This only affirms what I quoted in my former article from HIS, that "the supervised dancing is the first step to trouble, for it is not satisfying emotionally but becomes a feeder to less frigid dance resorts."

My **third** contact was so worthwhile that I would like to write down the main contents of a letter written to Calvinist-Contact by Brian Van Staalduinen, one of the Boardmembers of the Niagara Peninsula Young People's league.

He asks the following questions:

"First of all, if dancing is not an appropriate pastime for people of Reformed affiliation, then, how can we of the Reformed faith justify the amount of dancing that is prevalent among our young people in certain areas? Furthermore, if there is no justification for this, what gives rise to it? Is it because the parents and/or the church have failed to teach them anything worthwhile to believe in? If not, is it simply because of the degenerateness of the young people themselves?

Secondly, I would ask you some questions concerning this area within the Christian Reformed Reformed Church in particular. A few years ago, when I was attending confession class in the Christian Reformed Church, I was taught that as a member of this church there were not only things that I must do and things that I must adhere to, but also things (among them dancing) that were not compatible with the distinctive Christian life. Have things changed that much in the past several years that this belief is no longer valid? Has our Christian life-view become so diluted that our actions are limited only by personal conscience: If not, why are people permitted to sponsor a dance for young people of our churches, without any one even uttering a murmur of protest? Why are a few self styled Christian Reformed "Swingers" allowed to take over a meeting that was intended for different purposes and at least partially pervert it into a dance? What right have they to force their obsession on those people who are so justly offended by it? Why is it that so many young people dance at their parties, while their parents don't even seem to know and no one else seems to very much care? True, these things are mostly in their infant stages. However, if these things are only the beginning then, what will their ultimate conclusion be? Can it ever be right that our entertainment becomes so important that we can no longer sacrifice one small facet of it for our faith? If such becomes the case, then, isn't there something vastly wrong? Is our church prepared to let these things go without either reiterating a former stand, or taking a new one?"

These are some very pertinent questions. As far as the first one is concerned I would very certainly not be inclined to say that our young people is degenerate or more degenerate than the young people of a former generation; this would mean grossly overstating the case, and every generation of the covenant has its own problems of sin and grace and service. But I would stress the fact that both spirit and structure of our time confront us with special questions; that a variety of secular influences reaches out to our young people; and that they very much need a good leadership which reminds them of their call to "shine as lights and to hold forth the word of life in the midst of a crooked and perverse generation" (Phil. 2:15, 16).

As far as the second question is concerned, I would like to quote two decisions of the Synod of the C.R.C. of 1966: "Although Christian liberty is in principle a gift to all believers, it can be fully exercised only by those who are mature. The youth of the Church are in a position analogous to that of Israel in the old covenant, being 'under guardians and stewards' (Gal. 4:2). This places upon the parents the duty of guiding their children into a responsible exercise of Christian liberty; and places upon the Church the duty of coming to an understanding of the complexities of the life of contemporary youth, and in that light of instructing them so they may properly discern the will of God for their lives." And: "The congregation must be reminded frequently that leisure time is never an end in itself but is a means to make us more qualified for service to our Lord." These words of our Synod should not be taken for information. And if the situation in some places or meetings raises questions as are formulated by Brian Van Staalduinen, there certainly is a task for parents in the first place; they should not be drifting on the waves of the time and let their children drift with them; also for the leaders of our Youth Associations; and last not least for the church in its pastoral care and supervision, and, if necessary, in its assemblies.

L. Praamsma.

From Hither and Yon

EVANGELISM

The activity for the work of Evangelism increases in many congregations. How can we do this work? Two committees tell us about their plans. First the committee of the First CRC of Chatham, Ont.:

Your committee of Evangelism comes with a plan which will give a more personal touch to the distributing of Christian literature, especially the monthly issues of "The Way". "The Way" is an illustrated magazine for evangelism purposes, comparable to the "Elisabeth bode" in Holland. A person who participates in this new plan, brings this magazine to a few people he knows, for example three different addresses: Neighbours or people you meet at work, whom you want to reach for Christ. An opening sentence might be "I have a magazine here from our church, which I think you will enjoy reading. It is free and comes every month." The following month, when you bring the next issue, you can ask how they liked it and build up a friendly relationship in this way. This may eventually lead to bringing people to Christ. More and varied literature, like the Gospel of John, the New Testament, and Bibles are available, when necessary. This plan will become a permanent feature of our Christian life. Information about the number participating in this plan, and further developments can be passed on through our church bulletin. This plan is a simple beginning, and men, women and young people can easily do it. The special Easter issue of "The Way", for the month of April, makes it easy to start.

In the second place the committee of the Iron Springs, Alta. CRC:

The evangelism committee met at the parsonage a few weeks ago. "The Way" is sent out to a number of people in our area. The possibility of organizing an evangelistic evening in possible cooperation with the choir was discussed. How do we bring the gospel in our community? This is the task of each of us. Everyone has a responsibility toward his neighbour. The best contact is probably the personal one. If there are people you know who show some interest in the message of salvation refer them to the pastor of our church or the evangelization committee. However, the initial contacts must be made by you personally. We can not continue to be a living church if at the same time we do not confront others with the meaning of the gospel which alone can make life meaningful again. This is the responsibility of the whole congregation. "You are the salt of the earth, the light of the world", because of the great light which God sent that first Christmas night, the Lord Jesus Christ. Anyone who does not know Him can only live a meaningless life and travels the broad way that leads to eternal ruin and destruction.

MILITARY MEN WILL FLY IN STYLE THIS YEAR. Toronto to Niagara Falls in 6 minutes? This is the amount of air time it took this new French-built, 560 m.p.h. executive jet bought by the Canadian Armed Forces. The white Falcon will transport defence officials on scheduled runs between major Canadian bases, at cost of $135 an hour.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $4.00
Engagement-announcements ... $4.00
Marriage and anniversaries ... $6.00
Notifications of death ... $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

—

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

We are deeply grateful to the Lord of Life, Who on April 26 entrusted to our care a son and brother, whom we call:

RONALD WAYNE

Born March 22, 1968.

Leo and Corry Lootsma (nee Bolhuis).
Deborah.

463 Stevenson Rd. N.,
Oshawa, Ontario.

Joseph and Diane Vroom (nee Tigchelaar) thank the Lord for the safe arrival of their son

DANIEL THOMAS

April 26, 1968.

R.R. 2,
Georgetown, Ont.

With grateful heart to our Heavenly Father, we wish to announce the birth of our first-born, a son

PETER EDWARD

born May 1, 1968.

Garry and Helen Glasbergen, nee Douma.

Box 254,
Wyoming, Ontario.

With deepest gratitude to the Lord we announce the arrival of our daughter

MARGARET - IMKA

born April 27, 1968.

A welcome sister for John and Robert.

Mr. and Mrs. J. Glas.

173 Lakeshore Rd. E.,
Oakville, Ont.

With great pride we wish to make known that we have been blessed with a son

JAMES PIERRE

a brother for Michael, Richard and Mark.

Mr. and Mrs. Harry Marissen.

79 Lawton St.,
St. Thomas, Ont.

Mr. and Mrs. D. G. Pypers are pleased to announce the marriage of their daughter

INA MARIEANNE
to
HENRY DE MOOR

son of Rev. and Mrs. H. De Moor, on June 1, 1968.

174A Lakeshore Rd. E.,
Oakville, Ont., Canada.

Future address:
736 Vanderveen Ct., S.E.,
Grand Rapids, Mich., U.S.A.

Mr. & Mrs. Jacob Vanderschaaf of Box 784, Smithers, B.C. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

JOYCE
to
Mr. BOB REGNERUS

son of Mr. & Mrs. Tony Regnerus of Smithers, B.C.

The wedding will take place D.V. on Wednesday, May 22, 1968 at 7.30 P.M. in the Christian Reformed Church, Smithers, B.C.

Rev. J. P. Vosteen officiating.

Mr. and Mrs. John Vander Stoep request the honour of your presence at the marriage of their daughter

NELLIE JOHANNA
to
Mr. BEN ELFERINK

on Saturday, May 18th, 1968, at five o'clock, Fruitland Christian Reformed Church, Fruitland, Ontario.

Rev. L. Praamsma officiating.

Future address:
Kelson Ave., R.R. 2, Grimsby, Ont.

I'm walking in the Light with Jesus, this came true for my dear husband, and our loving daddy,

JOHN MENKHORST,

who passed away on April 30, 1968, at the age of 40.

Always remembered by

Dora Menkhorst, nee Beking.
Tony.
Enid.
Wilma.
Jack.

R.R. I,
Newington, Ont.

Na een geduldig en blijmoedig gedragen lijden heeft God thuisgebracht Zijn kind, onze geliefde zoon, broer, zwager en oom,

JOHANNES MARTINUS MENKHORST,

op 40-jarige leeftijd.

Zijn vertrouwen dat hij een vast gebouw van God had, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de Hemel, vertroost ons.

Halle (Holland), tijdelijk Canada:
A. Menkhorst.
H. J. Menkhorst—Legters.

Newington, Ont.:
H. J. Brunsveld—Menkhorst.
G. W. Brunsveld.
Annette Willy
Marianne Elizabeth

Halle (Holland):
G. W. Menkhorst.
F. W. Menkhorst—Hilferink.
Ton Dik
Dianneke

30 April 1968.

Heden nam de Heere tot Zich, na een langdurig en geduldig gedragen lijden, onze geliefde schoonzoon en zwager

JOHANNES MARTINUS MENKHORST.

Trooste de Heere zijn echtgenote en kinderen.

Het leven is my Christus en sterven gewin.

Halle, Holland:
W. J. Beking—Lammers.

Spencerville, Ontario:
G. H. Beking.
D. W. A. Beking—Mengers.

Varsseveld, Holland:
B. G. Lammers—Beking.
G. Lammers.

Halle, Holland:
J. G. Beking.
N. Beking—Gogh.

Halle, Holland:
W. J. Jansen—Beking.
H. Jansen.

April 30, 1968.

De begrafenis heeft plaats gehad op donderdag 2 mei 1968, om 2.30 n.m. vanuit de Williamsburg Christian Reformed Church.

Mrs. G. J. Bonvanie of Downsview, Ont. is pleased to announce the forthcoming marriage of her daughter

JENNIE GERITA MARIANNE
to
Mr. JAMES VAN DER TOORN

son of Mr. and Mrs. J. Van Der Toorn of Glen Williams, Ont.

The wedding will take place D.V. on Friday, May 17th, 1968 at 7:30 P.M. in the Second Christian Reformed Church of Toronto, 265 Albion Rd., Rexdale.

Rev. J. J. Byker officiating.

Future address:
23 Greenbush Rd., Willowdale, Ont.

Heden heeft de Heere tot Zich genomen, onze lieve man, vader en grootvader

JACOBUS CORNELIS JOHANNES KUNTZ,

op de leeftijd van 70 jaar.

Hamilton, Ontario.
104 Howe Avenue.

4 Mei 1968.

Chr. Kuntz—de Roos.

Kinderen en kleinkinderen.

Chr. Reformed weduwe, 59 jaar, met kleine winkel, zoekt iemand die bij haar in zou willen wonen voor

GEZELSCHAP

bij voorkeur een weduwnaar. Brieven onder no. 2059, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

MOVING TO GRAND RAPIDS?

For sale: Good family home, near Calvin College and Oakdale Christian School, reasonable price and terms. G. J. Spykman, 928 Calvin S.E. Available in June.

EXPERIENCED GREENHOUSE MAN REQUIRED

Must have knowledge of tropical and potted plants. Good wages and benefits. Apply: Staalduinen Floral Ltd., 120 King St. W., Stoney Creek, Ont. Telephone 662-4975.

Wanted:

A RESPONSIBLE GIRL

to help in Christian family with three small children, living in Smithville area. Send letters to box # 2058, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont. Please state expected wages.

Wanted:

LICENSED TRUCK MECHANIC

IKO Services Ltd., 71 Orenda Road, Brampton, Ont. Phone 451-3537.

For rent, by week or month:

EXQUISITE HOUSE

on Ottawa River. Sandy beach, boat, good fishing. All conveniences.. Large enough for 2 or 3 families. Write or phone: H. Arends, R.R. 1, Westmeath, Ont. 587-4547.

HOUSEKEEPING COTTAGES

on Sturgeon Lake, 18 miles North of Lindsay, 2 & 3 bedrooms, weekly, Aug. 10th on. All conveniences, sandy beach and 2 new 3 bedr. cottages with shower, by month or season. Y. Andringa, R.R. 2, Bowmanville, Ont. 623-2262.

Weduwe, 50 j., met zoon 16 j., nog op school, biedt zich aan als

HUISHOUDSTER

farm en/of kinderen geen bezwaar. Uitstekende getuigschriften, liefst tussen Edmonton en Calgary. English and Dutch spaking. Schrijf aan # 2060, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

NEEMT GEEN RISICO

Gebruikt onze onschad. geneeskruiden tegen alle chron. ziekten, waarmee wij reeds 42 jaren ondenkbaar mooie resultaten oogsten. Broch. en inl. gratis. Verdovende middelen genezen niet, kunnen in het lichaam wel grote verwoestingen aanrichten. Meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

---

75 Acres
FRUIT FARM

18 mijl vanaf Hamilton. 7 kamer huis, goede barn, alle benodigde machinery, twee tractors, 1964 truck, 20 acres druiven, 7 acres appels en peren.

Vraagprijs $54,000, down $15,000. Must be sold.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

EXPERIENCED MAN WANTED

to manage large acreage farm. Cash crops only. House available. Box 173, Brantford, Ont. Phone 484-2952 Mt. Pleasant, Ont.

For sale:

175 ACRES

in Prince Edward County, 2 barns, 1 house, 2 pig pens, 1 machine shed, garage, 3 wells, 3 never go dry springs. Gerald Ellis, Milford, Ontario, Route 2. Phone Greenwood 476-4084.

RHEUMATIC & ARTHRITIC PAINS

Great relief reported by our customers using No. 14 Pills. For trial package send $1.20 money order or stamps to

D. L. Thompson Co.
Homeopathic Chemists
844 Yonge St., Toronto 5, Ont.

CLERK TYPIST

required by

BURLINGTON FIRM

Should have knowledge of Dutch and must have office experience. Proficient typing and preferably shorthand are a basic requirement. Reply to Box 2061, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FARMS FOR SALE

A 150 acre farm, brick 8-room home. Barn all new siding & new roof 56 x 85. 2 Silos: 14 x 55 & 18 x 60. Silo unloader. $2000 down.

A 100 acre farm. Very good buildings. $18,000.

A 225 acre cash crop farm. 100 acres fall wheat. Well tiled land. Good buildings.

A 286 acre farm on Highway 21, barns 126 x 58 and 45 x 45. 56 cow stalls. 6-room veneer home, bathroom and oil furnace.

Several more real buys.

I have also 4 herds of Holstein cattle for the ones who like dairy with, the milk quotas.

For information contact:

F. C. v. EYL
BOX 193, LUCKNOW, ONT.
Tel. 528-3618

Agent for

JOHN BOSVELD
BROKER
84 Honeysuckle Crescent,
LONDON, ONT.

Mr. & Mrs. F. HARKEMA,
of Brampton, Ont.

hereby acknowledge the many cards and presents received for their 40th wedding anniversary.

Also it was very much appreciated that so many came to the open house to convey their congratulations.

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

2850 Kalamazoo Ave. S.E
Grand Rapids, U.S.A
Mich. 49508

MORE SUBSCRIBERS

is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

TEACHERS WANTED

Haney - Pitt Meadows Christian School, located 30 miles east of Vancouver, B.C. needs

TWO TEACHERS

one for the primary and one for the intermediate grades starting Sept. 1968. Address all inquiries and applications to Mr. A. Vandenberg, 12468 N. 11th Ave., Haney, B.C.

Langley Chr. School needs

2 TEACHERS

for grades 1 & 2, 3 & 4. Contact K. Elgersma, R.R. 3, Cloverdale, British Columbia.

TEACHERS

DID YOU KNOW??

Your application would be appreciated for teaching the primary classes of the Centennial Christian School at TERRACE, British Columbia, located in B.C.'s Pacific Northwest. Send your application and/or inquiries to: Mr. E. Talstra, Box 2288, Terrace, B.C.

Belleville District Christian School invites applications from

TEACHERS

for the primary grades. Please send applications to the principal, Mr. J. Wilms, 192 North Front St., Belleville, Ontario.

Winnipeg Calvin Christian School is in need of

TEACHERS

for Grades 3, 4 and 5. Please contact the principal, Mr. J. Harris, 221 Strood Ave., Winnipeg 16, Manitoba.

Abbotsford Christian School, located in the heart of the Fraser Valley, with 11 new classrooms, requires

THREE TEACHERS

for grades 3, 4 and 7. Pupil load approximately 30. Salary scale available upon request. Please, send your inquiries or application to the principal Mr. J. Kampman, Box 175, Abbotsford, B.C.

The Calvin Chr. School of

KINGSTON,

the University City of Eastern Ontario, will be in need of

A TEACHER

for grade 1 and 2, for the 68-69 schoolyear.

Please, send applications to the principal, Mr. H. van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

The John Calvin Chr. School of Guelph is in need of

ONE TEACHER

for the intermediate grade. Send inquiries to Mr. T. Bootsma, Principal, 290 Water St., Guelph, Ont.

THE VICTORIA CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY invites applications for its primary grades

TEACHING VACANCY

Please address your application to Mr. H. Van Huizen, Principal, 661 Agnes Street, Victoria, B.C.

The John Knox Chr. School of Clarkson, Ont. will need

A TEACHER

for September 1968, for a Junior grade.

Clarkson is a small community located on Lake Ontario, and connected by fast commuter train with Toronto 20 miles to the East and beautiful Oakville, 5 miles to the West. It is the home of the Sheridan Park Research Center and University courses are offered nearby.

Please direct applications and inquiries to the Schoolboard, P.O. Box 54, Clarkson, Ont. Attention: Mr. M. Geleynse. Telephone no. 822-0973 (3 lines).

Calvin Chr. School of Clinton is in need of a

PRINCIPAL AND TEACHERS

for various grade levels.

Please send applications to Mr. Wm. Bakker, Box 317, Londesboro, Ont.

Fraser Valley Christian High School needs

TEACHERS

for the following vacancies:

Biology, Commercial, English, and History.

Consideration will be given to every application. Qualifications and references should be included in first letter. Send all inquiries to J. S. Van Der Laan, Principal, % Fraser Valley Christian High School, 15353 - 92nd Ave., North Surrey, B.C., Canada.

"Red Deer Christian School"
The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

The Edmonton Christian School Society invites

TEACHERS

of Reformed persuasion to apply for positions in our Christian School system from grades I to XI. A teaching-principal in the elementary grades is also required. Contact Mr. H. Konynenbelt, 3646 - 110 Avenue, Edmonton, Alberta, for further information.

The St. Thomas Ebenezer Christian School needs per Sept. 1968

1 TEACHER
for Grades 1 & 2 and

1 TEACHER
for Grades 5 & 6.

Send applications and inquiries to the principal, Mr. H. Marissen, 79 Lawton Street, St. Thomas, Ont.

Due to further study of two of our staffmembers the John Knox Christian School of Woodstock will need

2 TEACHERS

for the 2-3 and 5-6 grade levels. Please send your inquiries and applications to the principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Road, Woodstock, Ontario.

STOP! Have you considered

TEACHING IN SMITHERS, B.C.

located in the heart of the Coastal Mountains? Positions are open in the lower grades, one grade to a classroom. For further information consult THE BANNER ads in the Feb. 23rd, March 1st & 8th editions. Then write Mr. H. Bakker, Box 2117, Smithers, B.C.

WILLOWDALE
CHRISTIAN SCHOOL TORONTO

We will need two additional

TEACHERS

for the 1968-69 schoolyear, for grades 5-7 level. Please send applications or inquiries to the Principal, Mr. N. Vandooren, 60 Hilda Ave., Willowdale, Ontario.

The Agassiz Chr. School in the beautiful Fraser Valley is in need of

2 TEACHERS

for the lower grades. Please send applications to the principal, Miss H. de Lange, Box 323, Agassiz, B.C.

Who would like to complete the staff of the Brantford Christian School? We still need one more

TEACHER

(preferably male) for Grade 5 & 6, beginning Sept. 1968. The school has 5 rooms, large playgrounds, and the use of a new gymnasium. Applications should be sent to: Mr. J. Kooistra, Principal, 7 Calvin St., Brantford, Ont.

Toronto District Chr. Highschool requires for the schoolyear 1968-1969

A TEACHER FOR SCIENCE

For information and applications write to the principal, Miss A. J. Masselink, P.O. Box 527, Woodbridge, Ont.

Drayton, Ont. needs one

TEACHER

for grades 3 - 4, or grades 5 - 6, or grades 6 - 7. Apply to Mr. H. Schaly, principal, Calvin Christian School, Drayton, Ontario.

Lacombe Christian School will be expanding to six rooms and will require

THREE TEACHERS

for the next school term; grades 1 & 2; 2 & 3; & 6. Apply to Mr. W. Wildeboer, Lacombe Christian School, Box 434, Lacombe, Alberta.

The Springdale Chr. School will need a

TEACHER

for the intermediate grades, starting next September. Please direct inquiries to our principal, Mr. David L. Witt, R.R. 4, Bradford, Ont.

We invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a large school system.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, 547 West 5th St., Hamilton, Ont. Phone 385-2045 (area code 416).

Calvin Christian School, Chatham, Ontario, will be in need of

TEACHERS

for various grade levels, for the 1968-69 school year.

Please send applications to the Principal, Mr. J. Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Sarnia Christian School needs

A PART TIME TEACHER

(three days a week) to relieve the principal and to assist in remedial work (primary grades). Send letters to Miss R. Van Westenbrugge, Princ., 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

The Timothy Christian School in Barrie, Ont. needs a

TEACHER

for grades 3 and 4 by Sept. 1968. Please write to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington St., Barrie, Ont.

KOOPS

IS DE MAN VOOR UW TRIP NAAR HOLLAND

Wij bieden U meer voor Uw geld:

SPECIALE GROEPSREIZEN voor $255.00 voor 3 weken. Retour Montreal—Amsterdam, plus $76.00 voor landarrangementen, waarvoor o.a. een auto met 1500 k.m. vrij voor 2 passagiers. Vertrek op vrijdag, o.a. iedere vrijdag in juli.

LUCAS KOOPS
VALENTINE TRAVEL SERVICE LIMITED
1642 Bayview Ave.,
Toronto 17, Ont.
Tel. 485-0336
(24 hours service)

HERMAN KOOPS
LONDON TRAVEL BUREAU
Postian Building
395 Dundas Street,
London, Ont.
Tel.: 433-9321

How to run a Christian College and Seminary

From the Mailbox

Dear Editor,

As Calvin College students we feel we must disagree with Rev. Quartel's rather superficial treatment of the situation here. In the light of all the discussion of the past decade about the meaning of Christian scholarship, it seems to us that much of the article glosses over the difficulties that have been raised and not yet resolved. With some of the argument and explanation we have no disagreement. We admit that the difficulties of running an institution of this size are very great. We admit that the student body is "more restless than ever." We admit that faculty members are difficult to obtain, and that the faculty sacrifices a great deal in terms of finances and opportunity for study to remain at Calvin. But we don't agree that the mere existence and difficulty of these problems are just causes for concluding that a truly biblical direction is given to scholarship. Consider a few of the problems which Rev. Quartel raised.

In its struggle to attract qualified faculty, Calvin is not alone. All Christian colleges have the same difficulty. But then we ask, where are the graduates of these colleges? Many have gone on to graduate study and received advanced degrees. Why haven't they returned to carry on the cause of Christ in education? We think that this stems from a failure of the Christian community. It is not being impressed on the students that such a thing as Christian scholarship is even possible. Naturally, after four or five years at a secular university, many have no motivation to return to a Christian college. As for those who have returned, we agree that most return out of a sincere and well-founded desire to do something for Christ. We respect them for that. But those instructors who are attempting to formulate a Christian approach for their discipline openly admit that they are at a loss for initial direction. The new curriculum study report might serve as a unifying force, but there is no common understanding of what it means. Some admit that they don't know. Others claim to agree with it, yet they contradict it with their next breath. With such uncertainty among the professors, the Calvin community will not be able to develop a radically Christian understanding of God's creation.

Regarding the restless student body, we would only like to ask why the students are restless. Are the students simply at a rebellious stage in life, or is the problem a religious one? We submit that it is the latter. The Christian student is frustrated and rebels when he discovers that his Christian commitment appears irrelevant to scholarship.

Rev. Quartel asserts that Calvin enjoys a respected place in the educational community. But is Calvin respected for being a Christian college, for being faithful to Christ? It is our impression that the reputation is gained because the graduates adapt well to the situation at the secular university. They don't upset the status quo, and sometimes beat the secularists at their own game.

In conclusion let us say that we agree in some measure with Rev. Quartel's complaint that there are many hasty and senseless criticisms. Members of the constituency are uneasy and jump on this detail or that one, sometimes without cause because they are not here and cannot see the impact that an incident has on the college. But then the leaders who are in a position to judge should not irresponsibly gloss over this uneasiness.

In this letter to Rev. Quartel, we haven't supplied detailed substantiation for our assertions, and we do not think it should be given for public consumption. We will however be happy to furnish him, in his office as board member, with details, if he desires.

It may not be concluded from this article that we are asking for a withdrawal of support of Calvin College. Such a request at this time would be an anarchical and revolutionary act. But when you give, know what you are giving for. And pray that the real conflicts at Calvin may be resolved in the light of God's Word.

Richard L. Van Houten.
Gordon Pols.

•

REPLY FROM
REV. J. QUARTEL

I expected some response to my article about Calvin. When you say a few words in defense of our schools you are bound to be criticized for it.

I appreciate this letter from two students. It gives me the opportunity to further elaborate and clarify. Just a few short comments.

1. To the charge that I gave a "rather superficial treatment of the situation here", I answer that I did not intend to give a treatment of the situation at Calvin at all. Perhaps I should have made it more clear that this was a report of the recent meeting of the Board of Trustees. Such reports are written for most of our papers in Canada and the United States by reporters appointed at the meeting.

2. I am charged with saying "that the mere existence and difficulty of these problems are just causes for concluding that a truly biblical direction is given to scholarship." Careful reading of my article will make obvious that I have made no such claim for Calvin. And to suggest that I would claim "truly biblical Scholarship" merely on the basis of difficulties is rather insulting. In have only written that the Board goes deeply and carefully into the basic convictions of each nominee for a position at Calvin. I have made the observation that not all hold equally impressive and strong convictions concerning a christian approach to their subject matter. But that all are struggling with the problem.

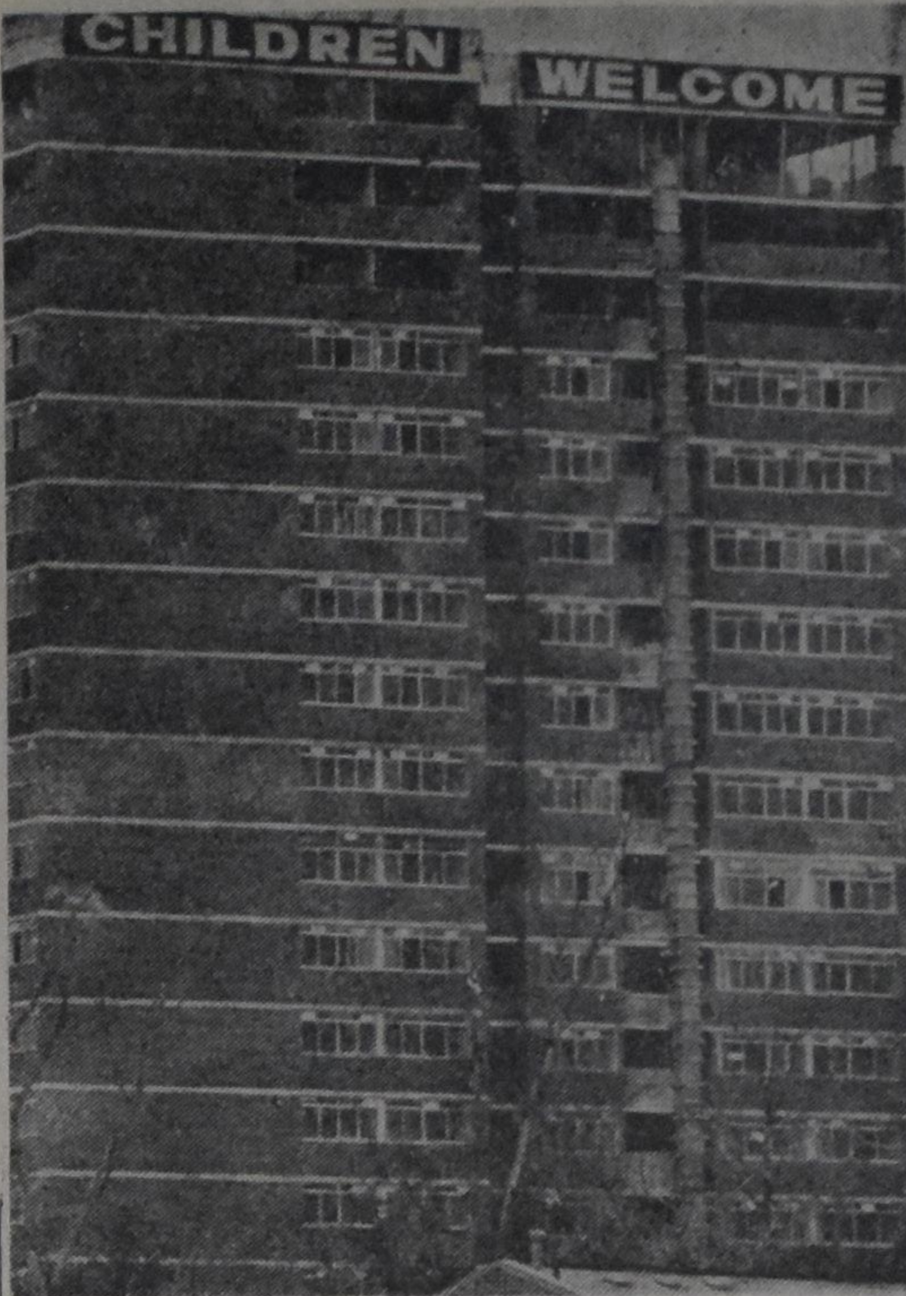
3. I am corrected concerning the restlessness of the student body. That is a fact because, presumably at Calvin, "he discovers that his christian commitment appears irrelevant to scholarship." I am glad you students understand a difficult and complicated problem so well. I have a bit more difficulty with it. Without denying that your observation in some cases may be a contributing cause, I am puzzled to see that this is not only a phenomenon at Calvin but universally so, at christian and non christian colleges. I cannot help but think there is something more to it. And after listening to your president when he spoke about these frustrations, it seems that he has a less superficial view of the situation.

4. I suppose I and fellow Board members are the ones charged with irresponsibly glossing over the uneasiness on the part of those who criticize. That is quite an accusation, and I would like to see this substantiated. My view of it, after attending some board meetings, is that all criticism and uneasiness is taken serious to the extreme. That was my point in the article I wrote. It was an eye opener to me. Perhaps you know more about the Board and the way it handles criticism than I do. If so, I would be pleased to have your evidence. The only thing that struck me was that when definite charges reached us concerning unbiblical teaching of one of the professors, they proved to be totally unfounded.

5. It is kind of you to offer me substantiation for your charges. I would prefer it though if you would use the legal channels. Based on my experiences, I can assure you that you will get a careful hearing.

6. Finally I will concede that my report may be somewhat onesided. There is a reason for that. For years and years I have been hearing the kind of criticism that is evidenced also in this letter. Only negative reactions to our school. My membership of the Board of Trustees has been an eye opener. It has opened my eyes to the other side of the picture. I was surprised. And I thought that the people in Canada who have been subjected to the negative side for so long, should also be given an opportunity to see the other side. Which does not mean at all that I, nor the Board, or the President, or the Faculty are not aware that we have not yet reached the ideal in christian scholarship at Calvin. But what is heartening is to find such a great willingness, to concede imperfection, and to strive for perfection.

Jack Quartel.

A WELCOME SIGN—Owner of apartment at Brookbanks Dr. and Don Valley Parkway, Toronto, hoisted this massive banner to prove he's a landlord who welcomes children—a breed thought extinct.

Calvin College Mural "Het Woord" Unveiled

(Grand Rapids, Michigan) - The theme of a new mural in Heritage Hall, Calvin Knollcrest Campus in Grand Rapids, Michigan is that men who were rooted in the Word of God (Het Woord) produced a civilization in the wilderness.

The center of the large mural is an open Bible — open because it is only a Bible that is read, and preached, and stored up in the heart, and then finally acted upon, that bears fruit in the lives of God's people. 'Het Woord', is boldly emblazoned across the center of the mural in letters of pure gold leaf, for the Word is that pure gold which Christ advises men to buy from Him. The open Bible rests on a beautifully carved pulpit to show the beauty of God's Word, and of the life which is lived in dependence upon it.

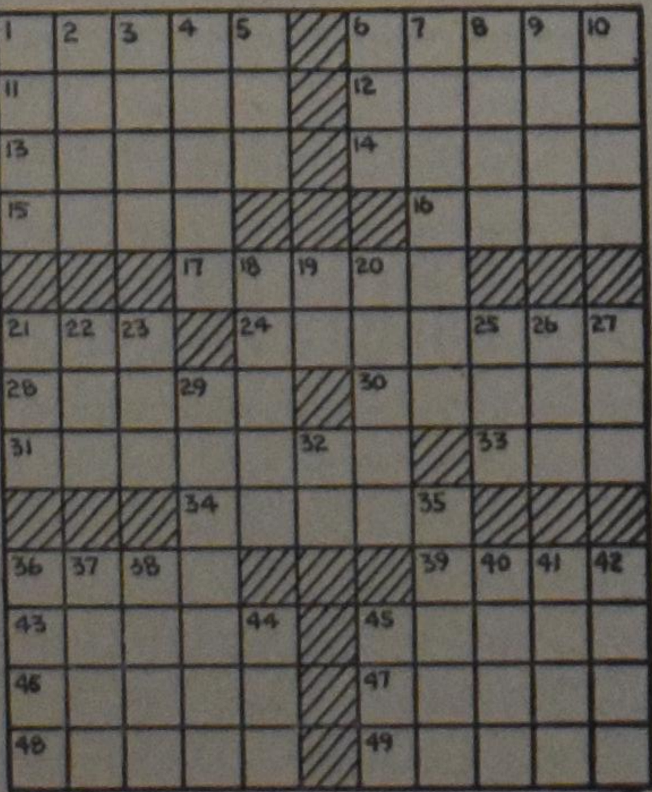
The mural depicts the life of Dutch reformed Christians who immigrated to Western Michigan and Iowa in 1847 to begin a new life in North America. Out of this movement of over a century ago six liberal arts colleges in the American mid-west have arisen. Hope College in Holland, Michigan (1866) is the oldest. Calvin College in Grand Rapids was established a decade later in 1876.

One of the pastors of the Dutch immigrants said before he left his native country, "We must take God's Word to this new land, so that succeeding generations will praise His work." (RES)

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Hits
6. Tapestry
11. Illumine
12. Period of tranquility
13. Marshal
14. Ablaze
15. Snake charmer's clarinet
16. Mexican rubber trees
17. American Indians
21. Likely
24. Star of Scorpius
28. Slightest
30. Body of Moslem scholars
31. Pay
33. Wine cask
34. Inquired
36. Dog star
39. Float
43. Dish
45. Tooth
46. Flower
47. Shaped like an egg
48. Prophets
49. Concise

DOWN
1. Thick slice
2. Telegraph
3. Monster
4. Clan chief: Scot.
5. Eye inflammation
6. Wallaba
7. Rejection
8. Fence
9. Measure of land
10. Observes
18. Schedule of prices
19. Preposition
20. Musical study
21. Than: Ger.
22. Caress
23. Oriental porgy
25. Soak flax
26. Ostrich-like bird
27. Polish river
29. Splash
32. Former premier's monogram
35. Moved, as cattle
36. Resorts
37. Otherwise
38. Crown
40. Wing-like
41. Butter, lard, grease, etc.
42. Source of shade
44. Bitter vetch
45. Witty saying

SOLUTION to previous **Crossword Puzzle**

FROM THE BOOKSHELF

HISTORICAL SURVEY OF THE OLD TESTAMENT,
Eugene H. Merrill, The Craig Press, Nutley, New Jersey, 1967, 343 pages.

This is a fairly good book, but not a great book. It lengthens our list of O.T. studies, but makes no significant contribution to biblical scholarship. True to its title, it is a survey type book, a re-run of O.T. history, interspersed with insights, comments, and interpretations drawn from extra-biblical materials. The author pitches his work toward college freshmen and sophomores, attempting to fill a felt need at that level of scholarship.

Dr. Merril states that he is "firmly committed to the conservative school of thought". This is not an empty gesture. He comes out consistently, though not doggedly, for evangelical views in biblical interpretation. Higher critical positions are explained and exposed. This is a good and necessary undertaking. But sometimes his writing betrays oversimplification of problems, or brushing aside counter-arguments too lightly, or establishing a point by assertion rather than evidence. Just as often, however, Merrill does put up a respectable case.

While Merrill demonstrates a measure of hospitality toward non-traditional viewpoints, his own conclusions on knotty problems often appear hesitant and ambiguous. For example, to him Genesis is *suggestive* of 24 hour days, the age-of-the-earth question *permits* some departure from Ussher's timetable, and O.T. genealogies *allow* somewhat for gaps and expansive criteria of interpretation. In general he follows the patterns of thought advanced by Whitcomb and Morris, especially in the area of flood-vapor theories.

In Merrill's book there is, I think, an underlying shortcoming, which comes to the surface repeatedly, which makes inner consistency impossible, namely this: Merrill's apparent failure to come to terms with a genuinely biblical, pre-theological, philosophical perspective. In doing theology one must go at it with a clear Christian view of the nature of the Bible, man, sin, the world, "natural law", science, etc. Lacking this, consistency is lost. Here are a few examples.

1. On the Bible, Merrill's tendency toward a literalistic view of the Scriptures leads him, on the one hand, to an admirable defence of the historical reliability of the O.T., and yet, on the other hand, to rationalistic deductions about what God could or could not do in preserving the Bible.

2. On sin, Merrill argues that "if the woman had only reasoned carefully . . . , but (she) was unable to let her reason rule over her emotions". Shades of medieval scholasticism! And what about the view of man involved in this exegesis? Again, Merrill makes "human nature" the explanation of Adam's sin. Or again he states that "natural law may be nothing more or less than restrictive measures placed upon man as a result of sin". Paradise and the Millennium, according to Merrill, both represent freedom from sin, which is freedom from "natural law".

3. These arguments in turn raise numerous questions about the socalled "natural" as related to the socalled "supernatural". Merrill seems to accept this scheme of of things and deliberately works with it. Accordingly references to divine activity in history tend to be recognized as "supernatural" interventions into an otherwise "natural" course of events. A very questionable dualism.

4. On the matter of science, Merril argues that the Bible "often employs the prescientific language of the day in which it was written", while in other places "it speaks with absolutely scientific precision". We must, he says, accept the Bible as "the Word of God with the implicit corrolary of its scientific accuracy". Thus, Isaiah 40:22 reflects a "highly advanced scientific notion known to Isaiah only by revelation", namely that the earth is round. The same is true of Leviticus 17:11 and Job 26:7, the former with respect to the human circulatory system, the latter with respect (it seems) to space and gravity. While, according to Merrill, "the Bible was not written as a science textbook, . . . it cannot be disproven in its scientific claims and it bespeaks a scientific knowledge far in advance of its time". Well, is this really the nature of biblical authority?

5. Merrill states clearly that the coming of Christ is "the crucial and culminating act of all history and that toward which the Old Testament story we have been studying constantly was pressing". Indeed, well stated. But this central christological focus comes to expression in this book not as an ongoing working principle of interpretation, but as a kind of afterthought, in the final sentence. Passages here and there are viewed as messianic. But for the rest the reader finds himself waiting too long and looking too hard to find it.

In starting out on this book I was hopeful that it might meet a need in biblical scholarship level. But in the end I was forced to conclude that at best it serves as an exercise in critical biblical scholarship within a conservative tradition.

Gordon J. Spykman

THE CHRISTIAN AND MODERN BUSINESS ENTERPRISE
by Bob Goudzwaard, member of the Netherlands Parliament, published and distributed by: Christian Labour Association of Canada, 1058A Albion Rd., Rexdale, Ont., price 30¢.

In this booklet the author tries to come to grips with many of the problems confronting the Christian in the world of modern business enterprise. Questions such as: what is the right relationship between labour, management and capital, where are the limits of the owner's authority, what is the extent of employees' involvement in the operation of the enterprise, etc., are placed in their contemporary secular and Christian perspective.

In the first part of the booklet the author discusses the socialistic and the conservative view of the business enterprise, and shows that both views, while claiming to be "neutral", actually are influenced strongly by a certain world and life view.

The author also points out that the Christian definitely has a task to direct his Biblically oriented thinking to the complex questions of the business world today. That task requires a coming to a Christian view of business enterprise. To arrive at such a view the Christian must listen carefully and prayerfully to the Holy Scriptures which are a light on our path. But such a task of Christian reflection is not a job for one man alone; it needs communal action, and demands that Christians together try to solve the complex problems facing us in the business world today.

The author proceeds with answering the question: "What can be said from a Christian point of view about the place of the business enterprise in a contemporary society?" (p. 7). Three views held by people on this subject are properly evaluated and found to be wanting since all three are based on a humanistic view of life.

In the second part of the booklet the author discusses the Christian view of business enterprise and its relation to society, using the Biblical concept of man's freedom (freedom from sin and freedom unto the service of God and fellowman) as his starting point. This concept of freedom alone, when applied to business enterprise, can guarantee that the rights and the welfare of society at large are honoured. This demands that Christians aim at a different structure of the society in which we live, a structure based not on humanistic but on Biblical principles.

In the latter part of the booklet the author makes his own contribution to the communal task of reflecting upon and restructuring of the business of today. The interested reader should find out for himself how the author goes about this and what answers he gives to the questions stated at the beginning of this review.

In the conclusion the author acknowledges that this is not an exhaustive treatment of modern business enterprise. Rather he demonstrates that we all need a reformation in our thought-and-life world, since humanistic influences have entered it in various ways.

This booklet serves as an excellent starting point for further discussions on the complex problems facing us today in the business world, and I recommend it highly for your reading and thinking. The task that faces us as Christians in this respect is challenging. It can only be performed under the blessing and guidance of our God when Christians unitedly struggle to arrive at clear Biblical answers for the structure of the society in which we live. Surely God has also called us to this task, and let us attempt our best in serving Him obediently in every area of life.

Nick VanderKwaak.

REFORMED CHURCHES IN NETHERLANDS WILL PARTICIPATE IN NEW DUTCH NATIONAL COUNCIL

The General Synod of the Reformed Churches in the Netherlands (Gereformeerde) has decided in a nearly unanimous vote to cooperate fully in the establishing of a Council of Churches in the Netherlands. In the new council the Roman Catholic church will also participate, as well as the Netherlands Reformed Church (Hervormde), the Salvation Army and a number of smaller churches. The present Ecumenical Council in which the Reformed Churches do not hold membership will be dissolved as soon as the new Council is erected.

The Synod authorized its moderamen to execute the transactions that will be needed to establish the new council. (RES)

DUTCH WORLD RELIEF AGENCY BEGINS YOUTH WORK IN BRAZIL

The World Relief Agency of the Reformed Churches in the Netherlands has begun work among the tens of thousands homeless children in Sao Paulo, Brazil. Because of the loose family ties in the Brazil society, children there often lack any parental home.

A Dutch teacher and his family will be sent to Brazil to investigate the most effective method to organize the work. (RES)

THE WORLD AROUND US

The Sino-Soviet Split

The Sino-Soviet split is comparable to some of the great religious schisms of history, such as the parting of Rome and Byzantium in the eleventh century or the breakdown of religious unity in the West ir the sixteenth century. The diverging ways of these two communist powers has forced the free world to grapple with the question of how to deal with each separate camp, and has for always destroyed the simple communist doctrine that the world could be unified if it could only be brought under the teachings of Marx.

The differences between the two nations lie not only in divergent Soviet and Chinese national interests, ideological disagreements and competition for leadership, but also in the historical and cultural differences between Europe and Asia. One camp, with its center in Moscow, has its roots mostly in European civilization and its following mainly consists of the more advanced industrial countries; the other, centered in Peking, looks for its main upport among the developing nations of Asia, Africa and Latin America, and makes no secret of seeking to appeal to the peoples of preponderantly non-white societies. The differences fall into five main categories: intra-bloc unity and leadership; policy toward the newly emerging nations; issues relating tc the question of war in the nuclear age; differing approaches to the "Test Case" (Vietnam) and problems of Soviet-Sino military relations.

Military relations have never been as close as popularly assumed. Stalin did not recognise the communists until they had taken complete control of China; the Soviets must take a large share of the blame for starting the war in Korea, but it was the Chinese who had to rush troops to Manchuria when the NATO troops threatened their border. Between 1955 and 1960 many treaties were signed and much military aid given by the Soviet Union, but the Soviets never seem to have been eager to give modern weapons and nuclear knowledge to China. What the Soviet would have been willing to give had the leadership question not broken relations in 1960 can only be surmised, but it is interesting to note that during the Chinese precipitated Taiwan crisis in 1958 the Soviets were unwilling to back China in their attempt to gain the off-shore islands.

Relations in 1958 were still good, but already the Soviets were irritated with their Chinese friends for their actions in 1956. In April of that year and in the months thereafter Peking "tactfully" criticized the CPSU leadership for denouncing Stalin at the 20th Party Congress and for "failure" to consult with the fraternal parties in advance". This was followed in the fall by 'free advice' from Peking on how to deal with the Hungarian revolt and the Polish crisis. In neither case was the advice very well appreciated by Moscow. In the spring of 1960 Peking chose to bring the dispute into the open with a massive propaganda assault. The initial Chinese grievances were Krushchev's revisionist-tinged policies and his slighting of Chinese interests, but the charges became stronger as time passed on. The Chinese charged the Soviet Cuban venture as being "adventurism" and the missile withdrawal as "capitulationism" and a betrayal of Castro. In 1963 each side laid down long open indictments of the other's policies, Peking arguing in its famous "25 points" document that there was no precedent for peaceful transition to communism and attacking Soviet collaboration with the United States, while the CPSU responded in an "Open Letter" which emphasized the irresponsibility of China's leaders and their alleged willingness to risk nuclear war. By the end of 1965 the Chinese leaders demanded that the Soviet capitulate on all major issues and repudiate the Soviet domestic and foreign policy as it was executed under Krushchev. Since the Soviet is still adhering to the main points of those policies, this will obviously not happen. Apart from that, if the Soviet Union would give in to China's demands, Moscow would surrender its leadership of the communist world to Peking, and this is considered to be unthinkable in the Soviet Union.

Moscow has adopted the position that the great world struggle Marx spoke of has been reduced to a struggle between socialism and imperialism, and especially between the most advanced countries in each camp. The Soviet feels that she must therefore give first priority to the Soviet Union's interest in the power conflict with the West and only secondary place to the needs of the national liberation movements. Thus, for example, the kinds of actions the Soviet Union would be prepared to take to support a revolutionary war in the underdeveloped world would be judged essentially in terms of the risks or gains for the Soviet Union in the larger confrontation with the United States, rather than in terms of improving the fortunes of local revolutionary forces. The Chinese on the other hand, although admitting that the differences between socialism and imperialism are very sharp, maintain that the center of world contradiction is now the national-liberation revolutions in Asia, Africa and Latin America, and that hence they deserve priority. The Chinese have also been highly incensed at the aid that the Soviet gives to non-communist countries (especially now that they do not get any from the Soviets).

The chief contention between the two sides is also of the greatest importance to the western world. The Chinese argue that, while a peaceful path to communism is theoretically possible, as a practical matter it stands little chance of success, and therefore the proper prescription is a militant and aggressive revolutionary struggle. Peking insists that such a struggle does not entail high risk of military escalation and that imperialistic nations are only paper tigers afraid to unleash a nuclear war. The Soviet Union, on the other hand, claims that the peaceful path to communism is possible and that the revolutionary process can best be advanced under the protective wing of Soviet deterrent military power, provided unduly offensive and provocatory local actions are avoided. The Soviet Union is very much aware that the "paper tiger" has nuclear claws, and the Soviet is not willing to take such risks that may see Russia involved in a nuclear war which would only destroy all that has been built up in the past fifty years. China on the other hand is willing to absorb huge losses from such a war in order to bring about the worldwide triumph of communism. China is still intransigent enough to feel that a communist order could be erected on the radioactive rubble of such a war, but Russia has tasted too much of the "good" life to be willing tc risk this kind of gamble.

The Western nations are now faced with the difficult task of formulating foreign policies with very different communist countries. Russia is quit willing to live peacefully side by side with the West, but only as long as she feels the West is not making designs upon her safety — if she is pushed too far she will resort to a full-scale war. China, however, is not afraid of a war; she feels her population is large enough to absorb the great losses and still have enough left to build a communist world empire. At present China does not have the delivery systems necessary to deliver her bombs, but what about ten or fifteen years from now? If the Sino-Soviet situation does not deteriorate any further from what it is today, it is unlikely that Russia will not assist China in a nuclear war, regardless of their differences. Russia could not afford to have Western powers on her 4000 mile eastern border and would go to war to prevent this. The next decade will bring tremendous problems for the Western nations if China does not tone down her aggressive brand of communism, and at present there is little indication that she is going to do this.

J. J. Bout.

"ANNIVERSARIES"

Met onze beste wensen!

1913 — 1968
Soli Deo Gloria.

Dankbaar tegenover onze Hemelse Vader, mogen wij op 10 mei 1968 het 55-jarig huwelijksfeest vieren van en met onze geliefde ouders

REIN HUISMAN
en
ANTJE HUISMAN—YDEMA

Dat de Here hen verder mag zegenen voor elkander en voor ons.

Hun dankbare kinderen,
kleinkinderen en
achterkleinkinderen.

Box 21,
Telkwa, B.C.

De 10e mei 1968 hopen, zo de Here wil, onze ouders

HERO VYN
en
ANTJE VYN—KEE

dankbaar hun 50-jarige echtvereniging te gedenken, in Opperdoes, Holland, Almerdorperweg 32.

Hun dankbare kinderen:
Ridgetown:
Dick Vyn en
Ann Vyn—Klaver.
Chatham:
Jack Vyn en
Anny Vyn—Zeldenrust.

En kleinkinderen:
Anita, Thelma, Annette, Ellen, Grace, Joyce, Tony, Harold, Martin, Jacob, Richard, Stewart

---

On May 11, 1968

ANNE DYKSTRA
and
FETTJE DYKSTRA—BAKKER

remembered their 50th wedding anniversary.

It is the wish of their thankful children and grandchildren that God may bless them for each other and us.

Ps. 103:17.

Grace & Bill Salomons, Lacombe, Alta.
Rents & Shirley Dykstra, Cowley, Alta.
Frank & Ann Dykstra, Middlebury, U.S.A.
Clara & Tim Westerhoud, Taber, Alta.
Peter Dykstra, Picture Butte, Alta.
Bob & Yvonne Dykstra, Picture Butte, Alta.
Hilda & Carl Westerhoud, Taber, Alta.

38 grandchildren &
1 greatgrandchild.

Box 152, Picture Butte, Alta.

1923 — 1968

On May 15, 1968 our parents

R. STORTEBOOM
and
G. STORTEBOOM—WIJMA

hope to celebrate, the Lord willing, their 45th wedding anniversary in the Netherlands.

The wish of their thankful children is that God may bless and keep them in His care.

A. Terpstra,
B. Terpstra—Storteboom, Ladner, B.C.
R. Storteboom,
G. Storteboom—Oldenhuis, Ten Boer, (Gr.), Holland.
H. Wieringa,
A. Wieringa—Storteboom, Aldergrove, B.C.
O. Storteboom,
F. Storteboom—Jansons, Cloverdale, B.C.
J. Storteboom,
G. Storteboom—Petrusma, New Westminster, B.C.
H. Huizinga,
J. Huizinga—Storeboom, Cooksville, Ont.
T. Storteboom,
M. Storteboom—Van Hoorn, Kornhorn, (Gr.), Holland.
T. Oldenhuis,
L. Oldenhuis—Storteboom, Bierum, (Gr.), Holland.
R. Kooistra,
B. Kooistra—Storteboom, Drachten, (Fr.), Holland.
R. Hoiting,
W. Hoiting—Storteboom, Clarkson, Ont.
W. Lamberink,
S. Lamberink—Storteboom, Acton, Ont.
J. Beumer,
J. Beumer—Storteboom, Apeldoorn, (Geld.), Holland.
G. Storteboom,
J. Storteboom—Bruyn, Haney, B.C.
O. Storteboom,
G. Storteboom—Van Hoorn, Doezum, (Gr.), Holland.

And 56 grandchildren.

Nieuwe Weg 34,
Kornhorn (Gr.), Holland.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders

JAN PATER
en
AALTJE PATER—BOSMA

op vrijdag 17 mei a.s. hun 45-jarig huwelijksfeest te vieren.

Dat ze nog vele jaren gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Catharinus en Ge Pater, Lemmer, Holland.
Annie en Bill Hoetmer, Medicine Hat.
Grace en George VanderWerf, Brockville, Ont.
Mattie en Glenn Dijkstra, Taber.
Ralph en Teresa Pater, Medicine Hat.
Walter en Joyce Pater, Calgary.

En 21 kleinkinderen

970 Dominion Street,
Medicine Hat, Alberta.

With joy and gratitude to God we wish to announce the 45th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

MARTEN WESTERHOF
and
ALBERDINA WESTERHOF—GJALTEMA

on Thursday, May 9th, 1968.

Grace & Jack Notenbomer, Abbotsford, B.C.
Bill & Trientje Westerhof, Hammond, B.C.
Gretha & Evert Van Pelt, Hammond, B.C.
Lammert & Joanny Westerhof, Pitt-Meadows, B.C.
John & Claire Westerhof, Ladner, B.C.
Dena & Bob Wester, Abbotsford, B.C.
Webb & Meta Westerhof, Smithers, B.C.
Sylvia & Walter Verwoerd, Burnaby, B.C.
Eddy & Karen Westerhof, Haney, B.C.
Betty Westerhof, Pitt-Meadows, B.C.

And 36 grandchildren.

Advent Road,
Pitt-Meadows, B.C.

Zo de Here wil, hopen wij op 11 mei 1968 met onze geliefde ouders en grootouders

KLAAS KEEN
en
JANNA JANTINA KEEN—GANZEKOELE

hun 40-jarige echtvereniging te gedenken.

Het is onze wens dat de Here hun nog vele jaren voor elkander en ons wil sparen.

Georgetown:
Roelie & Frits Otten.
Aurora:
Appie & Klaas VanderWal.
Acton:
Hennie & Wim Rauwerda.
Georgetown:
Henk & Alice Keen.
Dunnville:
John & Agnes Keen.
Grimsby:
Jane & Hille Hiddema.
Norwood:
Dienie & John Vink.
Glen Williams:
Bertha & Tom Warnaar.
Dnnville:
Cathryn & John Snip.

En kleinkinderen.

R.R. # 5, Dunnville, Ont.

On May 16, 1968 we hope to celebrate, the Lord willing, with our parents and grandparents

JACOB LOOTSMA
and
AAFKE LOOTSMA,
nee RIEMERSMA

their 40th wedding anniversary.

"What shall I render unto the Lord for all his benefits toward me? I will take the cup of salvation and call upon the name of the Lord. I will pay my vows unto the Lord now and in the presence of all his people."

Psalm 116:12-14.

Art and Jennie Kamminga, Bowmanville, Ont.
John and Roelie Lootsma, Bowmanville, Ont.
Joe and Sally Feddema, Kendal, Ont.
Leo and Cora Lootsma, Oshawa, Ont.
Tjam Lootsma, Montreal, Que.
Burt and Alice Oumaresque, Edmonton, Alta.
Mike Lootsma, Bowmanville, Ont.

And 18 grandchildren.

223 Liberty St. N.,
Bowmanville, Ont.

Dankbaar tegenover onze Hemelse Vader mogen wij op 11 mei 1968 het 35-jarig huwelijksfeest vieren van en met onze geliefde ouders

WILLEM POORT
JANTJE POORT—MOSSEL

Hun kinderen:
Richard & Alida Poort, Woodstock, Ont.
Piet & Sylvia Vander Lei, Harriston, Ont.
Pete & Hanna Poort, Woodstock, Ont.
Deak Poort, Norwich Ave.

8 kleinkinderen.

576 Norwich Ave.,
Woodstock, Ont.

De 16e mei 1968 D.V. hopen onze geliefde ouders

HEIN VAN MULLIGEN
en
JENTJE VAN MULLIGEN—OMVLEE

de dag te herdenken, dat zij voor 35 jaar getrouwd zijn.

Dat zij nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Fenny en Frikko Molag.
Cobie en John Vreeman.
Jean en Daan Saathof.
Jan en Ann Van Mulligen.
Fred en Linda Van Mulligen.
Harry.
Gea.
Jack.

En 11 kleinkinderen.

1625 Park Ave.,
Brandon, Man.

On May 11th, 1968 we hope to celebrate the 35th wedding anniversary of our dear parents

DIRK ZWART
and
PATRICIA ZWART—TALSTRA

We thank God for His guidance in the years past and pray for His blessings upon them in the years ahead.

Psalm 103.

Their thankful children:
Andrew & Arlene Zwart, Holland, Michigan.
Walter & Lorraine Vos, Kingston, Ont.
Francis & Mary DeVries, Wainfleet, Ont.
David & Shirley Witt, Springdale, Ont.
Bill & Dorothy Bruins, Listowel, Ont.
Abel & Corrie Zwart, Oshawa, Ont.
Tom.
Gerald.
Thelma.
Gert.

And 11 grandchildren.

Open reception on May 11 from 3:00 to 5:00 P.M. in the Ebenezer Hall, 4th Ave., Trenton.

R.R. # 3,
Carrying Place, Ontario.

1928 — 1968

Grateful and with thankfulness to God, we announce the 40th wedding anniversary on May 9, 1968 of our dear parents and grandparents

WILLEM TAMMINGA
JANTJE TAMMINGA—ZUIDERVEEN

(Wedding text) Acts 8:39b,

"and he went on his way rejoicing."

That the Lord may continue to bless and spare them for each other and us.

Their thankful children:
Phil & Ada Tamminga, Dearborn, Mich.
Fred & Margaret Tamminga, N. Surrey, B.C.
Betty & Bernie McLane, London, Ont.
Ruth & Ike DeJong, Wainfleet, Ont.

And 13 grandchildren.

Open House Thursday afternoon May 9, 2-5 & 7-9 P.M.

R.R. # 3, Welland, Ont.

Vrijdag 10 mei 1968 hopen we D.V. met onze geliefde ouders

WIJBE DE BOER
en
WOBBENIA DE BOER—VENHUIZEN

de dag te herdenken dat zij voor 35 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat zij nog vele jaren gespaard mogen worden voor elkaar en voor ons is de wens van hun dankbare kinderen.

Wellandport:
Jane en George Wassenaar.
Copetown:
Syd en Joanne De Boer.
Stevensville:
Norm en Amy De Boer.
Alberton:
George en Jane De Boer.
Lynden:
Frances en Nick Ringelberg.
Cor en Patsy.

En 10 kleinkinderen.

R.R. 1, Wellandport, Ont.

1933 — 1968

Op 5 mei 1968 hebben wij met onze geliefde ouders

WILLEM SMID
en
MARGJE HEUVELMAN

de dag herdacht, dat ze voor 35 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en ons mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Truida en Klaas Benning.
John en Diane Smid.
Diane en Ken Frey.
Chris en Bil Hedderson.
Wilma Smid.
Eddy Smid.

R.R. 3, Moorefield, Ont.

On Saturday, May 18th, 1968, our dear parents and grandparents:

PIETER HIELEMA
and
HENDRIKJE HIELEMA
(nee BOONSTRA)

hope to celebrate, the Lord willing, their 35th wedding anniversary.

That God may bless and keep them in His care for many more years, is the wish of their thankful children:

Jack and Dorothy Hielema.
Fred and Margaret Hielema.
Ralph and Gertie Hielema.
Susan and Cor Rauwerda.
Nancy and Bob Lenos.
Emma and Henry Winter.
Harry and Hennie (engaged).
Peter Henry.

And 17 grandchildren.

R.R. 3, Port Dover, Ont.

Open house at the Nanticoke Hall from 3-5.30 p.m.

On Saturday, May 11, 1968, D.V., our parents,

TJEERD STRIKWERDA
and
AKKE STRIKWERDA,
nee FEENSTRA

will celebrate their 35th wedding anniversary.

With them we thank our faithful God for His many blessings graciously given during these years and pray for His grace upon them for the years ahead.

Their thankful children:
Andy and Henny Strikwerda, North Haledon, N.J.
Jean and Nick VanderKwaak, Caledonia, Ont.
Evelyn and Sieds VanderMeer, Grand Rapids, Mich.
Richard and Sandy Strikwerda, Lethbridge, Alberta.
Elizabeth and Tom Sikma, Orono, Ont.
Hans Strikwerda, Toronto, Ont.
Philip Strikwerda, Fort William, Ont.
Fred Strikwerda,
and 16 grandchildren.

Bowmanville, Ont.

On May 10th, 1968 we hope to celebrate, the Lord willing, the 35th wedding anniversary of our parents

THOMAS DRAAISTRA
and
RENSKE DRAAISTRA—JOEKEMA

That the Lord may continue to bless and spare them for each other and us.

Their thankful children:
Ann & John de Roos, Fruitland, Ont.
Hinke & Geert Draaistra, Vineland Station, Ont.
Mike & Jane Draaistra, R.R. 1, Stoney Creek, Ont.
Francis & Henk Postma, Beamsville, Ont.
Evelin & Henk Lip, Grimsby, Ont.
Frank Draaistra, Grimsby, Ont.
Jane Draaistra, Grimsby, Ont.

And 22 grandchildren.

Grimsby, Ont.

On May 15th, 1968 we remembered the 35th wedding anniversary of our parents and grandparents

JOHN A. and HILDA
GERRITSEN

With prayful hearts our thanks we bring to our heavenly Father.

Ria and John van Staalduinen, Hilda, Marion and Sandra, Grimsby.
Jerry and Alice Gerritsen, Alan, Winona.
George and Grace Gerritsen, Johnny and Georgie, Lynden, Wash.
John Gerritsen, Lakewood, Calif.

Artesia, Calif.

Sermons from Science Pavilion will be open during "Man and His World" (Expo '68)

On Thursday evening, March 28 hundreds of participants in the Sermons from Science Pavilion project at Expo 67 gathered in the Salvation Army Citadel in donwntown Montreal for a service of thanksgiving and praise. The featured speaker of the evening was Robert N. Thompson, Member of Parliament, and a member of the Sermons from Science Board of Governors. The Treasurer of Sermons from Science "67" announced total receipts of $739,044 which marked the successful conclusion of a faith venture by a small group of Montreal area businessmen led by Chairman Stanley D. Mackey. The attendance at the Pavilion during the 6-month run of Expo 67 was 840,000 persons, and Montreal's Mayor Jean Drapeau was quoted as saying, "Man needs more than steel and cement—he has a mind and a heart which also must be satisfied."

Plans for the 1968 program at Man and His World were announced by the new Chairman, Dr. W. S. Weaver. The exposition will be repeated this summer essentially as it was in 1967, with 25,000,000 visitors anticipated. Executive Director, Keith A. Price announced that the Sermons from Science has experienced a remarkable reception in the Province of Quebec since the opening of Expo. Enthusiasm has continued to mount throughout the winter months, causing great expectation for the 5-month season which runs May 17 to October 14. The program will again be supplied by the Moody Institute of Science and will consist of their outstanding award-winning films. The building, which was given to the City of Montreal rather than demolished, has been completely repainted and freshly landscaped by the City and will be sparkling on opening day. Due to the favourable French Canadian reception, all efforts are being directed at a French-oriented program for maximum impact during this time of unparalleled opportunity.

On May 18, 1968 we hope to celebrate D.V. the 35th anniversary of our parents

WIEBREN DE BOER
and
FROUKJE DE BOER—VAN DER WIER

That God may bless and keep them in His care for many years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Dorr, Mich.:
Bob and Arlene De Boer.
Sarnia, Ont.:
Bill and Ann De Boer.
Dunnville, Ont.:
Marie and Ike De Klerk.
Wyoming, Ont.:
Wes and Frances Boelens.
Owen Sound, Ont.:
Oscar and Alice De Boer.
Wyoming, Ont.:
John and Grace Anjema.
Harry De Boer.
Gary De Boer.

R.R. # 2, Wyoming, Ont.

On May 20, 1968 we hope to rejoice with our dear parents

JACOB VANDERVEER
and
ANNA VANDERVEER—HEIDINGA

on the occasion of their thirtieth wedding anniversary.

We pray that the Lord will spare them and keep them in His care for many years to come.

Their grateful children:
Eddie and Henny, Jack, Mary Ann, Ottawa.
Hennie, Vancouver.
Ruth, Cornwall.
Sadie and Hans, Rexdale.
Tim, Ottawa.

1112 Larin Avenue,
Cornwall, Ontario.

On May 20, 1968 our parents

JOHN BRINK
and
SIEPBERTJE BRINK—VAN DER HEIDE

hope to celebrate, the Lord willing, their 30th wedding anniversary.

That God may bless and keep them in His care for many years to come, is the wish of their children and grandchildren.

Meine & Wilma Brink, Newcastle.
John & Dora Rozema, Bowmanville.
Frank & Florence Brink, Bowmanville.
John & Winnie Boorsma, Bowmanville.
Anne Brink, Toronto.
Carl Brink, Hampton.
Grace Brink, Toronto.
John Brink, Williamstown.

And 8 grandchildren.

R.R. 1,
Williamstown, Ont.

On May 18, 1968 the Lord willing, we hope to celebrate with our parents

JACOB VANDENBERG
and
NELL VANDENBERG—VANLEEUWEN

their 30th wedding anniversary.

That the Lord may bless and keep them in His care for many years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Stoney Creek:
Abe & Liz Vermeer,
Randy, Allen.
Cayuga:
Bill and Ann Vandenberg,
Cameron.
Binbrook:
Rick and Ann Tigchelaar,
David, Danny and Sharon.
St. Catharines:
Bill and Tina Vahrmeyer,
Cindy.
Peterborough:
Clarence and Nellie Sikma.
Binbrook:
Peter.
Millgrove:
Ronald.
Mary-Jane.

R.R. 1, Millgrove, Ont.

With gratitude to the Lord and thankful for His many blessings we hope to celebrate with our parents

HENRY KROES
and
WIETSKE KROES,
nee WIEBENGA

their 25th wedding anniversary, D.V. May 20, 1968.

Deut. 31:8.

Their thankful children:
Janet and Adri Van Egmond.
Garry and Hendrika Kroes.
Jean - Bert (engaged).
Winnie.
Billy.

St. Ann's, Ont.

1943 Oosterbierum — 1968 Costa Farm

On May 15, 1968 our parents

CORNELIUS STATEMA
and
TRYNTJE STATEMA—SYBESMA

hope to celebrate their 25th wedding anniversary, the Lord willing.

That the Lord may bless and keep them in His care for many years to come, is the wish of their children:

Charles.
Nesta.
Anita.

R.R. # 4, Simcoe, Ontario.

Hi Neighbours!

THE SONG OF THE WARBLER

I sit here on this maple bough,
My heart is beating fast.
Last night my friends and I arrived,
We're glad to rest at last.
But as we travelled from the south,
We listened with intent
To conversations carried on
Between father and his friend.
We'd heard this theme all winter long,
Where ever did we fly.
It's been that way for several years,
It makes a warbler sigh.
You see when Pa and Ma were young
They talked with oldsters too,
The same way that we do today,
About things "way back when".
They always spoke of peaceful woods,
Of Springtime's glorious air,
The blossoms waiting there for us,
The colours all so fair.
The red and yellow, purple too,
The pink of plum and peach.
The apple blossom, quince and pear,
New growth of birch and beech.
How we looked forward to the day
We would arrive and rest,
We'd build a nest and settle down
In trees we liked the best.
Oh, how we'd sing the praise of Him
Who all this beauty makes,
The air so pure, the sky so blue,
Reflected in the lakes.
But year by year brought changes new
In our summer-time abodes.
Where once was peace and quietness
We now find busy roads.
Our parents were the first to note
That woods were getting thin,
The cities stretched away beyond
The boundaries laid for them.
The four-lane highways cut right through
The forest and the creek.
Where wild life made the only sounds
Now brakes and tires squeek.
The smell of diesel engine trucks
Is mingled with exhaust,
Occasionally a tire is blown,
And rubber sideways tossed.
The peace is gone, and on we moved
To areas still intact,
Our parents found some fenced-in woods
With signs on fences tacked:
"Trespass these boundaries not" they say,
But only for a time.
The summer starts and in they pour
And soon the fence they climb.
The conservation people try
To keep a small part free,
Where birds can nestle safe and sound
Within a shady tree.
But tents and campers, trucks and boats
Come in ever growing waves.
Men has replied to nature's call,
It's outdoor life he craves.
Where last year stood a mighty oak,
Is now a parking lot.
Where maple leaf gave shade to all
Is now a camper's plot.
Where peace once reigned now all is noise,
From morn till late at night,
Where lilies grew beside a pond
Now may be quite a sight.
The beauties of our forest now
Are changed to bear the load
Of over-flowing garbage cans,
And thrash thrown on the road.
We, birds, were always very glad
To make the trip up North,
But lately we've been wondering
Just what is all this worth?
We find the same thing way down South
Menfolks are all the same,
They cry for peace and quiet, then
Destroy it without shame.
Man writes his songs of how he loves
His country grand and fair,
But what we feathered folks have seen
No love for Nature there.
There seems to be no more regard
For age-old Redwood tree
Then for an aspen sappling grown;
They bow to industry.
For camper, tourist, scout and guide,
For grandpa and for tot,
The race is on to move away
From cities where it's hot.
And soon each good-sized tree will be
Quite changed by skillful hand
A picnic table or a post
Where parking sign will be.
Each year we plan to come again
To fill your trees with song.
But shortage of a summer home
Perhaps before too long,
Will cause a change in tune for us,
Bird-watchers be on guard!
If you see warblers with a frown,
Remember, life is hard!
And if our feathers droop a bit,
Our song not quite so gay,
It could be that we spent four days
To find a place to stay.

VERBINDINGSPROJEKT Z-AMERIKA

Satelliet in dienst van onderontwikkelde landen

De Verenigde Naties en de Interamerikaanse Ontwikkelingsbank willen gezamenlijk komen tot een overbrugging van de grote moeilijkheden voor Zuid-Amerika met betrekking tot de onderlinge communicatie. Voor dit doel wil men satellieten inschakelen en via deze satelliet worden de landen van Zuid-Amerika onderling verbonden. Er zal dan een telecommunicatienet mogelijk worden van Buenos Aires tot Caracas en van Bogota tot Sao Paulo. Het verbindingsnet moet door de landen zelf worden gehanteerd in de vorm van op de satelliet gerichte antennestations, radiostations enz. Bij de opbouw van het inter-Zuidamerikaanse net zal hulp worden verleend door de Ontwikkelingsbank en deskundigen van de V.N. De satelliet kan t.z.t. door de Ver. Staten worden gelanceerd. De opbouw van het verbindingsnet zal vermoedelijk in twee jaar gereed kunnen zijn. Het gehele projekt zal ongeveer 3 miljoen dollar kosten.

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for Mother's or Father's Day?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. **De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!**

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GODS WERELDPLAN EN DE EVOLUTIE, Dr. H. J. Flipse.
Het moderne onderwijs beweert: godsdienst is een kwestie van geloof en dat heeft met wetenschap niets te maken.
Wil men echt wetenschappelijk de waarheid benaderen, dan moet men met God rekening houden.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE GEHEIMZINNIGE VLAM, Jelles Limburg.
De schrijver, die bekend staat als een goede schrijver, heeft dit meeslepend verhaal geschreven. Hij weet wat er in het hart van een liefhebbende jonge vrouw kan omgaan.

PA BAKKER EN ZIJN OMGEVING, P. Mons.
In Pa Bakker zien wij onszelf in ons gewone door-de-weekse pak. Echt een boek ter opvrolijking van uzelf en uw vrienden.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opsraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET UILEN-NEST, door W. Schippers.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

SVETLANA, THE INCREDIBLE STORY OF STALIN'S DAUGHTER, by Martin Ebon. (With twenty-one photographs.)
Here, for the first time, is the unique story of — her soul-searching, heartrending decision to abandon her children and escape to the West — her mother's hideous suicide — her lonely Kremlin childhood — her father's strange death — her three ruined marriages.

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote **Not my will.**

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, **Least of all saints**, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.